

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

52. årg.

Januar 1962

Nr. 1

LILLE BÅD

- på stort hav

Lige steget i land fra sin lange sørejse holdt for st. nedenst. tale til forældrene ved sidste »forældredag«. Red. finder den noget »spredt«, undskylder det dog gerne p. gr. af situationen og refererer den i håb om forstående læsere.

De véd sikkert, at min kone og jeg har svigtet — eventuelt glædet!? — vore elever ved at være borte i 5 uger under dette kursus. Vi har været på Færøerne og er netop nu vendt tilbage.

Til vore oplevelser deroppe på disse dejlige øer hører også deltagelsen i en mindefest for de i årets løb omkomne søfolk og fiskere. Ved denne lejlighed blev der sunget en lille sang, som jeg kom til at holde af, og senere traf jeg digteren, *Edmund i Gardi* (lærer i Strender), og fik lov at oversætte den.

Den begynder sådan: »MIN BÅD ER SÅ LILLE, DIT HAV ER SÅ STORT, / HØR, HERRE, JEG RÅBER TIL DIG«. Selve udtrykket er ikke digterens, men stammer fra Irland eller Skotland, hvorfra man fortæller, at før end fiskerne dér går i bådene, så beder de denne bøn: »Herre, bevar os! for vor båd er så lille, og dit hav er så stort«. Og nu har dette udtryk så levet i mig siden og smeltet sammen med forældredagen og med det, jeg skulle prøve på at sige her i dag om, hvad denne skole står for.

Og lad mig begynde med at sige, at det sandsynligvis er den situation, nogle af Deres døtre befinder sig i i øjeblikket. Da de kom, er det muligt, at de tænkte sådan: Vor båd er nok ikke en »oceanliner«, men vel så stor, at vi nok skal komme over havet, *kundskabshavet*, som vi nu er stillet over for. Vel er det stort, men ikke anderledes, end at vi nok klarer farten. Men efterhånden gik det måske for nogle sådan, at de syntes, at deres båd svandt ind, og havet viste sig at være større, end de havde troet, så nogle blev så betænkelig ved hele situationen, at de skrev hjem: »Kære far og mor, vi kommer aldrig over, red os i land igen!«

Men bortset her fra er det rigtigt, at jo mere man sejler på kundskabshavet, des mindre synes ens båd at blive og des større havet. Det hører med til det fornøjelige ved at arbejde med *voksne* unge, at det ikke bare bliver lektieterperi for at opnå visse fordele i livet, eksaminer og sligt. Men her arbejdes — hvis det altså da lykkes, og dér, hvor det lykkes — med lyst og med en stadig større *undren*: Verden lukker sig op og bliver så stor, så stor, meget større end vi troede, sådan at, har man sejlet et stykke og tror, at nu er man ved at være kommet over, så opdager man et stort og nyt hav foran sig meget større end det, man var kommet over. Og man bliver *ydneyget* derunder. Netop sådan er jo i øvrigt naturvidenskabens stilling i dag; og vi kan jo ikke komme udenom, at rent skema-mæssigt optager de naturvidenskabelige fag som fysik og kemi og anatomi og fysiologi o. s. v. den største del af vor tid. Når videnskabsmændene synes at være kommet over et vældigt ocean, så opdager de, at det kun har været en lille indsø, og at nu kommer først det store ocean.

Denne undren og ydmygelse er noget i høj grad positivt. Men endnu mere positivt er det, når der er elever, der begynder at forstå, hvad der ligger i ordet: »Vor båd er så lille, *dit* hav er så stort« — altså, at *havet er Guds*. Verden, naturen, det hele er *Hans* skaberværk. »Han talte, så stod det der, Han bød, så skete det«. Jo, det er vor bekendelse på den danske folkehøjskole: »Vi tror på Gud Fader, den almægtige,

NYTÅRSSANG

som dog kan synges på alle tider af året — af fiskere og søfolk
og i øvrigt alle, som farer på livets hav.

*Min båd er så lille, dit hav er så stort
— hør, Herre, jeg råber til dig!
Når bølgerne bryder, og natten er sort,
så se du i nåde til mig!*

*Jeg tror, at du holder hver bølge i bånd,
og stormen må lystre dit råd;
når havet er d i t, er jeg gemt i din hånd,
om vande end skjuler min båd.*

*Af havet du gi'r mig mit daglige brød,
her fik jeg det kald og den stand,
hvori jeg skal tjene — i lyst og i nød —
dig, Herre min Gud, og mit land.*

*Min båd er så lille, dit hav er så stort!
Så lægger jeg ud i dit navn.
Når færden er endt, og min gerning er gjort,
står båden jo ind i din havn.*

EDMUND I GARDI,

oversat af K. Robert Hansen.

Til ovenstående sang findes en smuk melodi. Man sagde til mig på Færøerne, at den var skrevet af en amtsrevisor Borgen Hansen, hos hvem jeg kunne få den. Men det har været mig umuligt at finde frem til komponisten. Hvem kan hjælpe mig? RED.

himlens og jordens skaber«. Vi véd, at vi med vor forsknings
og erkendelses lille båd færdes på Guds store hav. Og vi fin-
der det så svimlende dybt, at vi må sige med Brorson:

Hvad skal jeg sige? Mine ord
vil ikke meget sige.
O, Gud, hvor er din visdom stor,
din godhed, kraft og rige!

Men fordi det er Guds hav, vi færdes på, er det jo også en
fryd; for tænk, Han, der skabte det hele, er min Fader! så stor

og rig og mægtig en Fader har jeg. Det er forskningens glæde i højeste potens.

Og så er det jo endda efter Guds nådige og gode *vilje*. Da Gud havde skabt verden så rig og stor og mennesket med alle dets evner og sagde til mennesket: »Opfyld jorden, gør jer til herre over den!« — da sagde han jo i virkeligheden: *Far ud på dybet!* Kristen tro og sand videnskab kan jo derfor principielt aldrig komme i totterne på hinanden. Som kristne behøver vi altså slet ikke heller at være bange for at færdes ude på kundskabens dybe hav; for det er jo *Guds* indtil den mindste dråbe.

— — —

»*Min båd er så lille, dit hav er så stort.*« Og nu tænker vi på *menneskehavet*, verdens myldrende vrimmel af mennesker. Er det ikke 3 milliarder mennesker, vi efterhånden er blevet? og flere og flere bliver vi! Hvor skal vi i øvrigt være, og hvordan få noget at spise alle sammen? Og midt i dette vældige hav flyder *min lille båd*, næppe at få øje på, forsvindende lille. Hvad betyder et enkelt menneske midt i denne vrimmel? en nøddeskal på Atlanterhavet! Og bølgerne skyller om min lille båd. Nogle af bølgerne hedder simpelthen *konkurrence*, karrierejag, større krav, flere og flere om fadet. Hvordan skal jeg kunne klare mig? Målt med verdens alen er den enkelte intet og regnes ikke. Der regnes med masserne, med stemmer, med partier, med stater og magtgrupper; det enkelte menneske forsvinder i alt dette.

Lyder det banalt? Vi ville gerne her på den danske folkehøjskole være en levende protest i den situation. Vi tror på det *enkelte* menneskes værdi — for vi tror på den *Gud*, som *skabte* det. Og det hænger sammen med vor kristne bekendelse: Vi ser det på *Jesus Kristus*; i ham satte Gud bogstaveligt talt himmel og jord i bevægelse — for den enkelte.

Vel, som *sygeplejehøjskole* har vi jo noget med uddannelse at gøre, og der er større og større *krav*, og der er *konkurrence*, ja, ordet »*karriere*« er også fundet i forbindelse med sygeplejeduuddannelse. *Men* hvor ville vi gerne, midt i al dette, at det kunne føles, at *mennesket*, det enkelte, dog var det vigtigste! hvor ville vi gerne leve med alt dette faglige og med alle kravene på en sådan måde, at *mennesket* reddedes, og at elever kunne gå ud her fra ikke bare som fagligt dygtige, som konkurrencedygtige sygeplejeelever, som først og fremmest, først og sidst som *mennesker*.

— — —

»*Min båd er så lille, dit hav er så stort.*« Og så taler vi endelig om *verdenshavet* eller *livets hav* eller *tidens hav* — kald det, hvad De vil!

Læser man lidt historie, vil man se, at der har været tider, da der har været forholdsvis *stille* på verdenshavet, og til andre tider har det stået på *storm*. Aldrig har det dog været helt stille. Da jeg drøftede vores lange sørejse med min barber, inden vi skulle af sted, forsikrede han, som i øvrigt havde været barber på Amerikabåde, at der *altid* var »buler« paa Atlanten — og jeg skal love for, han havde ret.

Sådan har der jo også til enhver tid været »buler« på verdenshavet; men vi må jo sige om situationen *nu*, at nu er der *stormvarsel* ikke bare for Fiskerbankerne og Fladengrund, men for *hele verdenshavet*; ja, det er i oprør, og bølgerne går højt.

I 1878 var der en præst ved navn *Hans Rørdam*, der til en flok højskoleelever skrev den sang, som vi også så tit synger her:

Man siger, livet har bange kår,
at farten går over dybe vande,
at uvist er det, om frelst vi når
hjem til de levendes lande.

Det sagde han dengang, hvor der vel var nogle »buler« hist og her på verdenshavet. Men — hvor meget mere gælder det *nu*! Det er ikke underligt, om der er nogle unge, der over for denne situation i allerdybeste forstand bruger ordene: »*Min båd er så lille, dit hav er så stort*«. Ja, og følger til: »*Hør, Herre, jeg råber til dig!*«

Hvad skal vi i den situation gøre for vore elever? Vi vil gerne på den danske folkehøjskole give dem *ballast*. En søgående båd må ikke være for let, så kæntrer den. Og her kan vi nævne en hel række fag, som faktisk betyder og fra vor side er ment som ballast: litteratur, historie og samfundslære, etik osv., og havde vi mere tid, hvor ville vi gerne have gjort meget mere ud af både kunst og musik!

Men her stopper vi ikke. Ballast i båden slår jo ikke til. Der nås ingen havn med ballast alene. *Den rette mand må have hånden på roret*. Når vi om natten i mørket stod ude på skimket og så ud over det store hav, og ikke et lys var at skimte, og vi blot hørte bølgernes larm, da gik ofte tanken op til ham, der stod på broen — eller da vi i storm skulle sejle ud gennem Våg fjord og manøvrere igennem de 52 blinde skær.

Nej, jeg skal ikke prædike, det har jeg gjort i kirken i formiddag, men blot sige dette: til vor skoles ansigt hører også det træk: Vi undlader *ikke* at sige til vore elever, *hvem* der må have hånden på roret på vort livs skude, *hvem* der *alene* klarer brænding og skær, bølger og storm i tidens nattemørke. Vi hverken bør eller kan lade være med at sige det; vi ville totalt og råt snyde den ungdom, der betros os, om vi ikke førte klar tale om *Ham*, der alene er *verdens håb*.

KÆRE ALLE

Også i denne jul fik vi mange breve og hilsener fra gamle elever og venner. Hvor ville vi gerne, om vi havde stunder og kræfter til at besvare hver enkelt! Men det er desværre uladesiggjort. Tag derfor på denne måde vor hjerteligste tak — hver og én! Vær forvisset om, at De har glædet og opmuntret os ved at vise, at De tænkte på os og gerningen her!

I fællesskab sender vi Dem alle nedenstående nytårsønske. Hvem af os, der har formet det, kan De jo prøve at gætte — det er én, som før har vist evne til at udtrykke sig kort og fyndordsagtigt (så red. kan det ikke være!).

Lær dig selv at kende —
og du bliver ikke hovmodig!
Lær Gud at kende —
og du bliver ikke mismodig!

Else Brandenburg Lis og Bent Davidsen

Lilly Frederiksen Mette Kirstine og K. Robert Hansen

Lilli Ingemann Johanne Mikkelsen Annette Pade

Igang sætter - Vejviser - Fremmedfører

DE UNGES BIBELPLAN 1962.

Udarbejdet af **K. Robert Hansen**

KFUM og KFUK i Danmark. 80 sider. 1,40 kr.

Alle tre ovenstående betegnelser kan, så vidt jeg kan se, anvendes om det — af ydre — meget beskedne lille hefte, som forstander K. Robert Hansen har udarbejdet.

„DE UNGES BIBELPLAN“ 1962 vil kunne blive i gang sæt-ter for alle dem med de mange begyndelser, der aldrig blev til mere. Her er en håndsækning. Grib den!

For dem, der gerne vil leve i lyset af Guds ord, er den en vejviser ind til det centrale i Guds vilje med og kærlighed til os mennesker. Den er ikke en umyndiggørende omvisning i visse områder af Bibelen, men den hjælper sin læser til at komme derhen, hvor Guds tale også til den enkelte kan høres — hvis man vil lytte!

Og endelig vil den for mange være en nyttig fremmedfører — for hvor mange af os færdes hjemmefant i ret mange af Bibelens skrifter! Når man kommer til et næsten ukendt land, er det af uvurderlig betydning at have en grundig og stedkendt fremmedfører; denne lille bibelplan formår — sin knaphed til trods — at give både indsigt og udsyn.

„DE UNGES BIBELPLAN“ 1962 omfatter 1. afsnit af en planlagt „rejserute“ gennem hele Bibelen. Indholdsfortegnelsen angiver denne plans „rejserute“, men kun den, der begiver sig ud på rejsen vil kunne sige noget om, hvor store rigdomme og hvilke uanede kraftkilder man kan øse af på vejen; den er en hjælp — en meget værdifuld hjælp — til at lære at læse og lytte.

P.S. „Sølvsnoren“s læsere, som jo kender forfatteren, vil forstå, at bibelplanens ordknappe form ikke er forfatterens rette element; så meget mere grund har vi derfor til at sige tak for, at pastor Hansen alligevel gennemførte den „umulige“ opgave.

Lilly Frederiksen

FRA SKOLEN

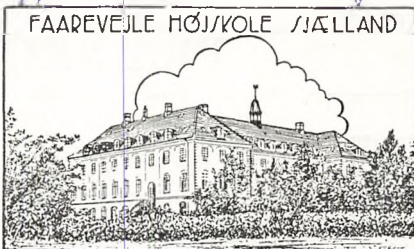
Siden sidst har det været advent og jul. Hvorledes vi markerer adventstiden her på skolen, behøver vi ikke at fortælle de sidste 10 års elever — „derfor bære blus vi med glæde“. Kommandør K a j H a m m e r i c h hjalp os med at slå adventstenen an i sin tale ved vort adventsmøde, som på grund af den store tilstrømning holdtes i gymnastiksalen. Også „Kirkens Korshær“ blev betænkt på traditionel måde igennem frk. F r e d e r i k s e n s kurve og kinesiske lotteri i håb om, at de 900 kr., der kom ind, måtte hjælpe til at tænde lys hos nogle af dem, der har vanskeligt ved at få øje på det.

Siden sidst har vi så også taget afsked med vort efterårshold; det skete ved en kombineret afskeds- og julefest den 18. dec. Efter julemiddagen i spisesalen samledes vi i den af lærerinderne smukt pyntede foredragssal. Frk. F r e d e r i k s e n indledte. Under kaffebordet holdtes en lang række taler. Først af eleverne. K i r s t e n L u n d e talte på holdets vegne og sagde: „Vi har lært at sætte idealet højt — og at vi ikke står alene. Vi kender os små over for det kundskabsmæssige, men endnu mere over for det etiske og menneskelige — men vi er ikke alene!“. L i s b e t h L a k endte sin tale med at sige: „Vi vil gå ud og sige: Tag på højskole, I, som vil være sygeplejersker!“. K i r s t e n H a n s e n udtalte: „Vi har fået en grund at starte på, og vi er blevet vist hen til, at et menneske er mere end kød og blod“. H a n n e A s t r u p C h r i s t e n s e n sagde: „Både glade og bekymrede drager vi herfra; vi er blevet ledet — og vist hen til at tjene“. R u t h S k o v holdt en fornøjelig versificeret tale. Holdets organist, klokker og kirkekoner fik en tak. Og man overrakte skolen bl. a. en vase til at pryde foredragssalen. Så var det lærernes tur til at udtale afskedsord og sige tak til holdet. Både frk. P a d e, frk. F r e d e r i k s e n, frk. B r a n d e n b o r g og „M i k k e l“ talte. Og da lærer D a v i d s e n havde ordet som den sidste, sagde han: „Der er blevet talt meget om det menneskelige som udtryk for det, vi gerne ville her på skolen. Hvad er det menneskelige? Det er, at vi er skabt i Guds billede. Derfor opnås det sande menneskelige aldrig uden forbindelse med livets Gud“. F o r s t a n d e r e n sluttede aftenen og dermed efterårskursus med at læse og tale ud fra juleevangeliet.

Og så er vore efterårselever nu spredt ud over landet, og vore tanker går til dem. Også lærerpersonalet rejste — både Løgumkloster Refugium, Norge, Schweiz og Mallorca har set F. H. lærerinder på velfortjent ferie i januar måned. Vor mor og jeg venter nu i disse dage spændt på deres tilbagekomst og på vore håndværkeres forsvinden efter veludført arbejde! Om få dage myldrer det ind igen ad skolens dør med et nyt hold.

*Fra
og
til*

ELEVKREDSEN

Valtraut Lassen (1953-54) blev d. 14. okt. 1961 viet til diplomingeniør Horst Michaelis. Adressen er Wilhelm-Leuschner-strasse, Darmstadt, Tyskland.

Kirsten Jacobsen (E 1960) blev d. 4. nov. 1961 viet i Filipkirken til stud. med. Børge Nielsen. De bor nu Kastrupvej 11 st., København S.

Emilie Mortensen (1953-54) viedes d. 30. dec. 1961 til mr. Norman Turner. Adresse herefter: 9 Roydene Road, Plumstead, S. E. 18, London.

Den 20. ds. forvandlede Anni Sivertsen (E 1960) til fru fotograf Sørensen. Anni Sivertsen fortsætter sin uddannelse på Frederiksberg hospital.

Alle fire par ønsker vi her fra skolen af hjertet til lykke og velsignelse.

BREV FRA CANADA

„Dette er mit første brev skrevet i mit nye, lille hus. Jeg tænker på Fårevejle Højskole. Det er nu 40 år siden, jeg ankom til skolen den 3. nov. 1921. Gud er stadig den samme nådige Gud. Gud velsigne Dem og skolen! Jeg har et billede af skoiens hængende på min væg. Hils og vær kærligt hilset med 3. Johs. v. 2! Deres gamle elev Mogens W. Friis. (1921-22)“.

VANDREMAPPEN 1921

er still going strong (det må være nogle gæve piger, der var på F. H. i sommeren 1921). Mappens fmd., frk. Inger Møller, har sendt „Sølvsnoren“ 10 kr. indgået som bøder, hvorfor vi siger tak.

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS, ÅRHUS

mødes på K. F. U. M., Klostergade 37, onsdag den 7. febr. kl. 20. Højskolelærer H. K. Brinth, Den udvidede Højskole, Haslev, taler: „Fra Svendborg til Assisi“. P. u. v. Jens Gæner.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

har stævne i Hjallerup missionshus lørdag den 10. febr. kl. 20. Forstander K. Møller, Hammerum Landbrugsskole, taler: „Mennesket i fremtidens Europa“. P. u. v. Tage Sanden.

*Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)
Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen*

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

52. årg.

Februar 1962

Nr. 2

STORE SPRING - små hop!

Af højskolelærer Bent Davidsen, Fårevejle Højskole.

For nogen tid siden kunne vi i avisen læse en udtalelse, som den russiske rumpilot *Titov* havde fremsat i et tidsskrift, der er særlig aktivt i kampen mod religionen.

Heri fortæller han om de fantastiske store ting, mennesket har nået, og om de endnu større mål, det vil nå, og han slutter således: »Ingen Gud har jeg mødt i rummet og kan naturligvis ikke møde nogen. Himlen har vi betragtet både udvendigt og indvendigt, men ingen Guder eller engle har vist sig«.

Når man har læst det, ryster man lidt på hovedet og siger til sig selv: »Det kan man da vist kalde selvtillid. Stakkels mand. Men man kan da i det mindste se, hvad det er«. Og så vil man egentlig ikke spekulere mere på det.

Men alligevel kan man ikke lade være med at tænke lidt

over det. Mener man da virkelig, at en sådan propaganda kan have nogen virkning?

Vi lever jo i en tid, hvor vi næsten daglig, på en eller anden måde, gennem aviser, radio eller fjernsyn bliver repræsenteret for et eller andet nyt og fantastisk. Vi får en viden om mange ting, men en viden, der er meget begrænset. Vi véd lidt om meget; men der er ikke ret meget, vi virkelig sætter os ind i; der kommer nemlig stadig noget nyt, vi skal vide lidt om. Den måde, vi får vor viden serveret på, er beregnet på at kunne imponere os — det er den sensationsprægede. Vi forstår så lidt af alt det nye, derfor bliver vi særligt imponerede. Det er fantastisk, hvad mennesket kan udrette. Vi bliver ikke forbavsede mere; vi regner jo næsten med, at der ikke mere er grænser for, hvad mennesket kan nå. Der er jo ting nok i det samfund og den verden, vi lever i, der fortæller os, at vi mennesker er små, og at det er begrænset, hvad vi kan udrette. Og så er det rart, at der kommer resultater fra videnskab og teknik, der kan fortælle os, at mennesket virkelig kan udrette store ting. Vi bliver mere tilfredse med os selv som mennesker, og vi glemmer lettere det, der gør os små. Vi får tillid til menneskets kunnen og viden. Og mon så ikke udtalelser som Titovs kan blive farlige?

Hvad kan vi da gøre?

Videnskaben og teknikken må selvfølgelig arbejde videre, og resultaterne må bringes frem til os almindelige, jævne mennesker. Det er klart, at intet menneske i dag formår at sætte sig grundigt ind i alle de resultater, der fremkommer, og derfor ikke kan vurdere dem. Men et af de punkter, vi må sætte ind på, er at få lært mennesker at se deres viden, selv om den er nok så overfladisk, *i det rette perspektiv*. Vi må bringe viden set under den rette synsvinkel.

Hvis vi ser videnskaben under den rette synsvinkel, så fortæller den os, at vor tilværelse, og den verden, vi lever i, er meget mere kompliceret, end man tidligere havde tænkt sig. Det er uendeligt lidt, vi kan og véd. Der er grænser for, hvad vi med vor menneskelige forstand kan erkende. En af verdens dygtigste fysikere, *Robert Oppenheimer*, har f. eks. sagt således: »Vi véd, at vi er uvidende; vi lærer det alle grundigt, og jo mere sikkert og dybt vi kender vort eget arbejde, jo bedre er vi i stand til i fuldt mål at erkende omfanget af vor uvidenhed. Vi véd, at det drejer sig om en iboende begrænsning, utvivlsomt blandet med og forværret af den dorskhed og selvtilfredshed, uden hvilke vi overhovedet ikke ville være mennesker«.

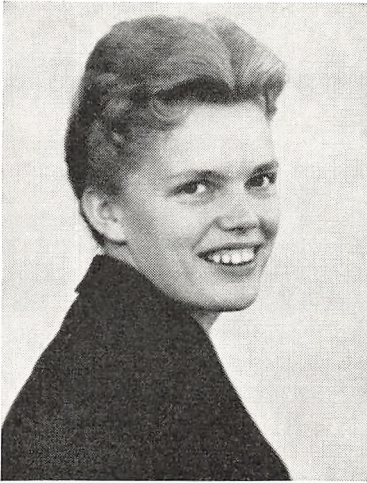
Set i det perspektiv gør vor viden og kunnen os små. Titovs tur ud i rummet kan se ud som et fantastisk *stort spring*;

men set i det rette perspektiv er det som alt andet, vi mennesker foretager os, et uendeligt lille hop.

Vi må stadig sige med salmisten (salme 8):

»Når jeg ser din himmel, dine fingres værk, månen og stjernerne, som du skabte, hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu, et menneskebarn, at du tager dig af ham.«

To breve

– fra NIGERIA

Ketty Vingborg,

clev på FH 1954, udd. på
amtssygehuset i Brødstrup.

Udsendt april 1961 af Dansk
forenet Sudanmiss. til hospitalet
i Numan.

Numan, den 14. dec. 1961.

Kære forstander og lærerstab!

De sendes også en julehilsen hervedefra med ønsket om en god og velsignet jul og et godt nytår.

Mange tak for bladene, som kommer regelmæssigt til mig; det er dejligt at kunne følge skolens liv, selvom afstanden er stor.

Nu har jeg været her i 8 måneder; jeg forstår slet ikke, hvor tiden er blevet af; men det er kun bevis for, at jeg befinder mig godt. Det gælder både i arbejde og omgivelser. Det var en stor overgang og ikke uden vanskeligheder pludselig at blive plantet om; men det har været en rig tid.

Jeg glæder mig til at fejre jul her sammen med afrikanerne.

Jeg arbejder på Numan hospital. Der er meget at gøre, især i denne tid, da tørtidens epidemier er begyndt; men så længe man selv er rask, og kræfterne slår til, er det kun dejligt.

Det er lidt underligt at tænke på, at julen står for døren midt i

denne sommervarme; men jeg ville nu nødtigt bytte med den danske kulde. Nu for tiden er det nemlig ikke så varmt; men da vi ankom i april, var det gloende.

Vi håber og beder meget om, at vi må få en instruktionsssygeplejerske herud; for vi ville så gerne have hospitalet op i en standard, så vi kan få lov at få vor egen sygeplejeskole.

Med ønsket om, at Guds rige velsignelse må være over skolen og Dem i Deres arbejde i det nye år, sendes De alle en hjertelig hilsen.

Ketty Vingborg.

- fra SYDAMERIKA

Ragnhild Winther, f. Ipsen,
elev på FH 1953, udd. på Holbæk
Centralsygehus. Udsendt april 1959
af »Luthersk Missionsforen.« og den
hollandske Brødre menighed til sam-
men med sin mand, Johs. Winther,
at lede børnehjemmet i Alkmaar i
Suriname, Holl. Guayana.

Alkmaar, den 18. dec. 1961.

Kære alle på Fårevejle højskole!

Først vor hjerteligste tak, fordi De sender „Sølvsnoren“ så tro! Det glæder os, hver gang den kommer ind ad døren. Godt, at vi ikke får efter fortjeneste!

Dernæst vil vi ønske Dem alle en glædelig jul og velsignet julefest i Jesu navn samt et godt nytår. Alene Gud véd, hvad det vil bringe; men hvor er det godt, at vi må lægge alt i Hans hånd!

Tænk, det er allerede den tredie jul, vi får lov at fejre her i Suriname! Hvor tiden dog flyver af sted! Den går hurtigere og hurtigere, og så kommer spørgsmålet: hvordan udnytter du den?

Her på hjemmet har vi en dejlig flok på 79 og 4 på skole i byen — de kommer hjem hver weed-end. Selv om man lærer deres unoder at kende, kommer man dog til at holde mer og mer af de børn. Hvor har mange af dem levet under forfærdelige forhold! Nogle af dem er så rastløse og nervøse og farer sammen, så snart man er lidt højroret; det er nemlig tit nødvendigt; de skal have en fast,

*Fra børnehjemmet
Alkmaar*

men også kærlig hånd. En af de store drenge var forfærdelig til at stjæle og lyve, ja han lavede hele historier; men et par gange har min mand fanget ham deri. Først lod han drengen sige, hvad han havde at sige; derefter fortalte min mand, hvordan det hang sammen, og drengen indrømmede, at det var sådan, og så talte de alvorligt sammen — og som den dreng er forandret! ja, han er næsten ikke til at kende igen. Fra at være skulende, sur og vrangvillig er han nu en glad, åben og hjælpsom dreng. Så kan man ikke andet end glædes og takke Gud. Guds hjælp og bistand trænger vi til hver dag, hvor ofte føler vi os ikke små og hjælpeløse i hverdagens vanskeligheder og problemer; men Gud har hjulpet os indtil nu.

Dette år har rigtigt været et festår. Den 13. juli blev vor nye kirke indviet. Mange mennesker og særlig „gamle“ børn fra børnehjemmet var kommet for at være med. Det var en stor festdag, alle piger havde fået nye, hvide kjoler og røde sløjfer og drengene hvide skjorter og blå bukser. To af vore store piger stod ved indgangen i hindustansk festdragt, sari, og uddelte festmærker (en lille sløjfe i en nål).

Den 16. aug. fik vi en lille søn, Torben. Børnene er så glade for ham; tit kommer de op for at se ham. De er også glade for Hans Olav og Maja Lis; de løber næsten altid sammen med de andre børn. Maja Lis taler flydende hindi; hun kan endda oversætte for mig; hun er 4 år, men godt med.

Den 1. nov. blev vor ældste pige gift; den dag så særlig børnene hen til med stor forventning, da de vidste, at de fik rati (en slags pandekager lavet af mel, vand og natron) og kogte, gule ærter med godt med peber — det er noget, de holder af. Den unge pige har været her i 8 år, hun var tro og ærlig. Hendes mand gik tro til dåbsundervisning (hun er døbt her); sammen læser de af bibe-

len, fortalte hun, da vi forleden dag var der. De bor i P a r a m a r i b o og har et lille værelse og køkken; men her i Suriname færdes man mest ude, så det kan bedre gå med kun lidt plads end hjemme.

Den 19. nov. blev vor lille T o r b e n døbt; det var en dejlig dag. Vor leder af brødre menigheden her, br. M u l l e r, holdt gudstjeneste den dag; og vi havde den glæde, at vor distriktskommissær og frue overværede gudstjenesten og blev og spiste middag sammen med os; de er altid så venlige og hjælpsomme over for os og missionen.

Endnu engang tak for „Sølvsnoren“! Tit går mine tanker tilbage til tiden på Fårevejle — en tid, som jeg mindes med glæde og taknemlighed.

Modtag de bedste hilsener fra os alle her.

Johs. og Ragnhild Winther.

FRA SKOLEN

Siden sidst — har vi begyndt igen. Forårseleverne 1962 myldrede ind ad skolens dør d. 1. februar, og allerede nu — kun 14 dage efter — er de faldet til i samvær og arbejde, som om vi „altid“ har kendt hinanden.

Den første lørdag aften fyldtes forst.s stuer til bristepunktet af hele flokken; den første søndag aften holdt vi, traditionen tro, „sammenrystningsfest“ i foredragssalen, og i går havde vi det første offentlige møde på dette kursus. Sognepræst E. Kragh-Schwarz, Nykøbing Sj., behandlede emnet: „Kan velfærdsstaten klare alt?“ Det blev en udmærket optakt til alt, hvad vi skal arbejde med gennem alle fem måneder i alle timerne — alle strengene blev slået an. Bagefter viste forst. en del af sine farvebilleder fra Færørejsen.

Men selvom andre nu har erobret „jeres“ værelser og sidder på „jeres“ pladser, og andre stemmer lyder på trapper og gange, og andre ansigter ses på de kendte steder, har vi dog ikke glemt jer, som rejste, jer „gamle“. Vi „ser“ jer endnu — og vore tanker går til jer dér, hvor I nu er, med en kærlig hilsen herhjemme fra.

ELEV MØDET 1962

er berammet til søndag d. 3. juni. Herom nærmere senere. Reserver dagen nu!

Tre nyttige bøger til dem, der spørger

— og vil have svar

Hvor ofte har jeg ikke i tale og på prent slået på denne streng: Vi trænger til kristelig oplysning! Til alle tider hører det med til kirkens funktion at oplyse, at „lære dem“ (dåbsbefalingen). I vor tid er det mere end nogensinde påkrævet. Der spørges, og der forlanges svar: Hvad er kristendom? Sig os det enfoldigt! Er der hjælp og vejledning at hente til at leve det vanskelige liv?

Godt, at der er nogle, der vil påtage sig opgaven at forsøge at svare! Det er sket med udsendelsen af 3 bøger i efteråret. Den første er **Werner Pfendsack**: *Hvorfra, hvorfor, hvorhen*. O. Lohses forlag, 8 kr. Oversat af Johs. Magelund. Det er en vejledning i kristen tro — det hele er sagt i korte rammende sætninger, enfoldigt, klart, skematisk opstillet og fyldt med tegninger, så at vi kan se det hele for os. Den er i første omgang beregnet på skole og konfirmandstue, men vil være godt egnet til unges selvstudium eller i en studiegruppe. Min eneste indvending er: Hvorfor skal vi hente en sådan bog fra Schweiz? Hvorfor skrev forstanderen for Haslev udvidede Højskole ikke selv en sådan bog? Så var den blevet endnu bedre!

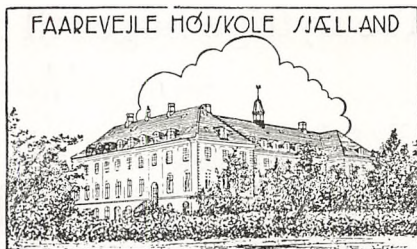
Den anden er **Tore Littmarck**: *Med sigte på livet*. De unges forlag, 8,50 kr. Forfatteren — en svensk præst — er leder af K. F. U. M.s internationale institut på Mainau i Bodensøen og har som sådan haft rig lejlighed til at mødes med unge fra mange lande og kende nutidsungdoms sprog, spørgsmål og problemer — især deres, som står „udenfor“ eller simpelthen allerede har afskrevet kirke og kristendom som ikke kommende dem ved. Og her hører vi ham så i samtale med dem. De unge får lov at spørge lige ud og nærgående — og han svare ligefremt, ærligt og fornøjeligt (som de små, ledsagende tegninger) på, hvad kristen tro og kristent liv går ud på. Den er helt anderledes tilrettelagt end Werner Pfendsacks — men supplerer den fortræffeligt; de burde anvendes side om side.

Det samme må siges om den tredje: **I. Grube Overgaard** og **Regin Prenter**: *Kristne i denne verden*. De unges forlag, 6,50 kr. Seks bibelforedrag holdt i Århus K. F. U. M. for 18-20-årige unge. Her gælder det samme: På nutidssprog, bibelsk og livsnært tages fat på problemerne om, hvad det er at være menneske, hjemmets og fritidens problemer osv.

Jeg begyndte med at sige: De unge spørger. Her er i sandhed noget for dem, der spørger ikke blot for at spørge og for med deres spørgsmål at vise deres overlegenhed, eventuelt holde sig problemerne fra livet, men gør det alvorligt for at få svar. Spørg kun — og lyt til svarene i disse 3 bøger!

Fra
og
til

ELEVKREDSEN

TAK

for de mange indbetalinger, vi har modtaget — tak for beløb, der er „rundet op“ — og tak for hilsener på kuponen. Men der mangler mange endnu. Det ville være dejligt i nær fremtid at modtage nogle hilsener i form af indbetalinger. Vi venter dem — lad os undgå „rykkerne“! Det er giro nr. 8701. Og når De nu sender pengene, skriv så den samme adresse på kuponen som den, bladet sendes til — og husk at skrive, hvilket år De var elev her! **B. D.**

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS, ARHUS,

mødes på KFUM, Klosterg. 37, onsdag d. 7. marts kl. 20. Højskolelærer Gravgaard Sørensen, Hoptrup, taler: „Naturligvis tror vi på Gud — men behøver jeg kirken dertil?“ Sekretær E. Møgelbjerg: „Kommer det os ved?“ Velkommen, alle „gamle“ højskoleelever!

P. u. v. Jens Ganer.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

indbyder til møde i Hjallerup missionshus lørdag d. 10. marts kl. 20. Forstander Jef Tange, Rønde Højskole, taler: „Martin Niemøller — et modsigelsens tegn“. Vel mødt.

P. u. v. Tage Sanden.

ADRESSEFORANDRINGER

E 58 Edith Dannevig Jensen (f. Carlsen), Statshosp., Viborg.

S 30 Esther Christiansen, Slotsvænget 23 A, Kgs. Lyngby.

54—55: Anne-Mette Pedersen (f. Jepsen), Farimagsvvej 28, Næstved.

E 59 Marie Bennetsen, Rolighedsvej 38, Haderslev.

E 59: Ruth Christensen, Centralsygehuset, Holstebro.

E 58: Klara Nissum, Kjærgårdsvej 8, Nykøbing M.

55—56: Rita Sørensen (f. Westmark), Støvringgårdsvej 25, Dronningborg.

57—58: Jytte Sørensen (f. Priergård), Skimminge, Maribo.

E 58 Connie Kristiansen, Herlufsvænge 11 st., Næstved.

E 58: Inge Frimann Larsen, Klinton, Næsbystrand pr. Slagelse.

E 58: Vibeke Bessermann Nielsen, Statshosp., Nykøbing S.

S 55: Agnes Nielsen (f. Balle), Sundeved Ungdomsskole, Bovrup.

57—58: Anna Birgit Larsen, Centralsygehuset, Holstebro.

1934—35 og 35—36: Aage Fredsbjerg, Sortedams Dosserring 61A², København Ø.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)
Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

52. årg.

Marts 1962

Nr. 3

Derhen, hvor du ikke vil

Man kan det, man vil, hedder det. Deri ligger ikke så lidt sandhed. Viljen er unægtelig en magt. Historien er fuld af de stærke viljer, der uden at skele til højre og venstre fører deres sag igennem — koste hvad det vil. Den amerikanske rummand er udtryk for en vilje, der sejt og udholdende når sit mål. Dagliglivet vidner om mange stærke viljer, der under de hårdeste vilkår holder livet oppe for sig selv og flere med.

Vort personlige liv afhænger i højeste grad af vilje. Mangler viljen, går det galt, om ikke heldet eller tilfældet kommer en til hjælp. Og selv da mislykkes det jo til sidst. For uden viljen går alt galt i den sidste ende.

Hvad så med det ord, der står som overskrift over disse linjer. Ordet stammer fra johannesevangeliet, hvor Jesus siger til Peter: en anden skal føre dig derhen, hvor du ikke vil! Et menneske føres derhen, hvor han *ikke* vil. Millioner har måttet

gå en vej, de ikke ville gå, men der var ingen vej udenom. De *måtte*. Andre førte dem derhen, hvor de ikke ville! Hvilken forfærdelse ligger ikke i denne sætning. Vi ser for os: den uendelige strøm af dem, der føres derhen, hvor de ikke vil. Måske var det ikke direkte de »andre«, men en skæbne, de ikke var herre over, over for hvilken de ikke havde nogen magt. Deres vilje kunne ikke ændre noget. De måtte blive, hvor de var.

Lad mig gå et skridt videre: Vi føres alle på en eller anden måde ind i noget, vi ikke vil. Det menneske, som slet ikke kender til at blive ført derhen, hvor han ikke vil, kender ikke livet. *Gud* fører os mange gange derhen, hvor vi ikke vil. Eller *Gud* tillader, at vi føres derhen, hvor vi ikke vil det. Langsomt eller pludseligt kom det til os: derhen hvor du *ikke* vil. Måske varede det kun kort, måske hele mit liv. Selv det stolteste viljesmenneske er magtesløst. Det nytter ikke noget at sige: *Jeg vil ikke*.

Nu går vi igen et skridt videre: *Gud* gjorde på en eller anden måde den vej, som vi ikke ville gå, til *sin* vej med os. Da står vi over for det sværeste, vi kan stilles over for, nemlig at *indvillige*. Det mærkelige er, at i ordet »indvillige« ligger også ordet »vilje«. Min vilje bøjes til *villigt* at gå den vej, den ikke vil gå. Der er ikke tale om resignation eller om »at finde sig i det uundgæelige«. Der er tale om en omstilling af min vilje, ikke om en eller anden underkastelse, men om frivilligt at sige Ja. Der er mennesker, der har gjort dette på de tungeste veje, hvor de absolut ikke ville gå. Da de var på vejen, kæmpede de med sig selv og med *Gud*. Det kunne ende med, at de gik vejen villigt. Uden bitterhed, selv om de stadig var fristet dertil. Uden oprør, selv om de kendte til at kæmpe vildt imod netop den vej. Uden sløvhed, selv om det ville være det letteste i øjeblikket. Uden at standse i det evige *Hvorfor*, selv om det var det ord, der altid lå nærmest.

Alt dette mindes vi *altid* om, men allermest ved indgangen til fastetiden. Også *Jesus* så en anden vej at gå. Og dog: der var kun én at gå, og han gik den villigt. *Derfor er du aldrig ene på din vej, selv om den fører eller allerede har ført dig derhen, hvor du ikke vil.*

K. E. Skydsgaard.

SA FANDT VI

både melodien til „Min båd er så lille“ og dens komponist: amtsrevisor H. B o r g e n H a n s e n, Thisted, som i 1953-60 var landsrevisor på Færøerne og — som sangens oversætter — elsker det lille skønne land deroppe og dets folk. Vi gengiver andetsteds i bladet både melodi og sang og håber, at den vil blive til nytte og glæde også her i Danmark.

Min båd er så lille —

Crescendo H. Borgen Hansen. - Februar 1960

Min båd er så lille, dit hav er så stort
 — hør, Herre, jeg råber til dig!
 Når bølgerne bryder, og natten er sort,
 så se du i nåde til mig!

Jeg tror, at du holder hver bølge i bånd,
 og stormen må lystre dit råd;
 når havet er d i t, er jeg gemt i din hånd,
 om vande end skjuler min båd.

Af havet du gi'r mig mit daglige brød,
 her fik jeg det kald og den stand,
 hvori jeg skal tjene — i lyst og i nød —
 dig, Herre min Gud, og mit land.

Min båd er så lille, dit hav er så stort!
 Så lægger jeg ud i dit navn.
 Når færden er endt, og min gerning er gjort,
 står båden jo ind i din havn.

KÆRE GAMLE ELEVER

*Lilly
Frederiksen.*

Hvis I læser „Sølvsnoren“ i håb om at finde en hilsen fra en eller flere af lærerne på skolen, bliver I måske af og til skufede over, at vi ikke er mere skrivende.

Men hvis I tænker på, hvordan dagene gik for jer — og dermed for os, dengang vi delte dem med hinanden, forstår I vist godt, at megen tid til at forfatte noget, der egner sig til at blive gengivet i over 1500 eksemplarer, det bliver der ikke. De nærmeste krav fylder så forfærdelig meget ikke mindst efter, at vi har fået den nye lov om sygeplejeuddannelsen, hvor kravene til kundskabsmængden jo er steget ikke så lidt. Vi føler stærkt, at hvis ikke vi lærere gør vores yderste for at gøre tilegnelsen af den megen faglige viden så „smertefri“ som muligt, så drukner højskolen i fag, og vore elever går glip af det, der er højskolens bærende idé: *fællesskabet* — det fællesskab, hvor man giver sig tid til at standse ved og tale med hinanden om alt det, der kommer os ved som mennesker. — Mon I ikke godt forstår, at det kan knibe med at få skrevet mere end de breve, som vi heldigvis også har at skrive til gamle elever?

Prøv altså at forstå os og at bære over med os — også med mig, når jeg i stedet for „noget af mig selv“ sender jer foranstående betragtning af professor, dr. theol. K. E. Skydsgaard (I vil jo nok opdage, at den er I ikke snydt med!).

Den har for øvrigt forbindelse med livet på skolen, at nogle af os deltog i en fastegudstjeneste, hvor prof. Skydsgaard prædikede, og hvor vi fik en god hjælp til at se — eller i al fald i glimt ane — hvad det var for en vej, Jesus gik.

Vi var vist særlig lydhøre den aften, fordi vi få dage i forvejen her på skolen havde set filmen „Menneskesønnen“, hvor de fysiske lidelser — de legemlige smerter — Jesus måtte igennem blev

vist i meget stærke og realistiske billeder. Det var måske en gavnlig chokbehandling for os, når vi tænker på, hvor sløvt de fleste af os læser og hører Jesu lidelseshistorie; men vi havde en tydelig fornemmelse af, da vi hørte prof. Skydsgaard, at nu kom vi Jesu egentlige lidelse langt nærmere: det at være udliveret til forhånelse — at være svigtet af alle, selv af sine venner — at være forladt, også af Gud — så at alt, liv og gerning, syntes at være én stor meningsløshed!

Den lidelse tog Jesus på sig. Hvad det betyder, kan de forstå, der kender noget af dette fra deres eget liv; for dem er det et evangelium — et glædeligt budskab, at Jesus kender deres situation inde fra og er hos dem, også når alt synes meningsløst. — For os andre, der mest kender til lyse og gode dage, bliver det, vi har set og hørt til en bøn, der gør det salmevers levende, som vi alle kender så godt:

O, du Guds lam
med korsets skam,
du bar al verdens synder,
derfra vort liv begynder,
vor død til trods
opliv du os.

Med disse linjer får I alle en hjertelig hilsen.

Lilly Frederiksen.

FORÅRSHOLDET 1962

1. Elna Andersen, Toksværd.	17. Helen Hede, København
2. Gunhild Andersen, Gudum, Vestjylland.	18. Bodil Heesche, Lyngby
3. Tove Andersen, Løve.	19. Jette Hermann, Hillerød
4. Inge Bech, Poulsker	20. Inge Hougesen, Sorvad
5. Aase Boysen, København	21. Ruth Ipsen, Østermarie
6. Gudrun Bruus, Bjerring	22. Vera Iversen, Bording
7. Karen Carlsen, St. Salby	23. Jónbjörg Jacobsen, Kunø, Færøerne
8. Birthe Christensen, Skrydstrup	24. Siborg Jacobsen, Sandvik, Færøerne
9. Else Marie Christensen, Harlev	25. Anna Gr. Skytte Jensen, Ræhr
10. Astrid Clausen, Nybøl	26. Elsebeth Guldahl Jensen, Breth
11. Annelise Daverkosen, Snekersten	27. Ingelise Jensen, Hårslev
12. Jytta Fris, Hornslet	28. Magda Jensen, Bording
13. Inger Gudmandsen, Tilvildeleje	29. Esther Just, Viborg
14. Inge M. Hansen, Kirkerup	30. Kirsten Juul, Saxkøbing
15. Lisbet Hansen, Glostrup	31. Inge Jørgensen, Fuglebæk
16. Annie Hastrup, Søborg	32. Kåte Jørgensen, Thurø
	33. Bodil Kimose, Sall

34. Ulla Koch, Lyngby	53. Johanne Overgaard, Holing
35. Agnethe Kristensen, Bjer-
ringbro	54. Anny Pedersen, St. Fuglede
36. Lizzie Krusiak, København	55. Bodil Korsdal Pedersen, Sil-
keborg
37. Linda Schmidt Laursen,
Fjerritslev	56. Hanne Østergaard Pedersen,
Skarrild
38. Marie Lindgaard-Jensen, Ca-
nada	57. Lili Pedersen, Hjørring
39. Else Marie Lund, Vejle	58. Astrid Petersen, Løgumgård
40. Birthe Thalund Madsen, Lind	59. Kate Lundshøj Petersen,
Lyngby
41. Metha Madsen, Ulbjerg	60. Mourentse Petersen, Fugle-
fjord, Færøerne
42. Jytta Beck Magnussen, Vi-
derejde, Færøerne	61. Anna Marie Rasmussen,
Glejbjerg
43. Elin Munk-Rasmussen, Hel-
singør	62. Jette Skadhauge, Humlebæk
44. Margit Møller, Klemensker	63. Ragnhild Strårup, Farris
45. Anny Nielsen, Buerup	64. Annelise Sørensen, Køben-
havn
46. Grethe Thaudal Nielsen,
Ugerløse	65. Maria Cathrine Sørensen, V.
Højst
47. Hanne Schmidt Nielsen, Fug-
lebjerg	66. Anna Thaarup, Dianalund
48. Inga Opstrup Nielsen, Sdr.
Felding	67. Tove Thomsen, Hvide Sande
49. Ulla Nielsen, København	68. Anne Marie Toft, Bedsted Lø
50. Inger Marg. Nissen, Stran-
delhjørn	69. Aase Tolstrup, Virklund
51. Birgit Nordam, Nordrup	70. Tove Lisby Tougaard, Ravn-
strup
52. Bente Olsen, Borup	71. Jette Walther, København
	72. Kirsten Winther, Gabel

Bøger fra De Unges Forlag - *vort eget Forlag*

Gerhard Rasmussen: Efter begravelsen. 224 s., 19,50 kr.

Gerhard Rasmussens forfatterskab kommer os ved — ikke mindst her på Fårevejle Højskole, hvor det hører til adskillige elevholds bedste oplevelser af frk. Frederiksen i studiekreds eller på anden måde at blive præsenteret for en række menneskeskæbner og typer, som denne forfatter forstår at gøre levende for os med nogle få streger, og igennem dem for, hvad det er at være menneske, dets ansvar og bestemmelse. Nu har altså Gerhard Rasmussen igen givet os en bog — ladet med spænding og ærinde. Det er vel den bog, der næst efter „Tilfældet Max Colbert“ har mest at sige os.

Isoko og Ichiro Hatano: Mor og søn — i Hiroshima skygge. 164 s., 13,50 kr.

Det er ingen roman, men simpelthen et fint menneskeligt dokument: en japansk mor og søn (i overgangsalderen) skriver til os og betror sig til hinanden i krigens sidste år. Japan ligger langt herfra — og kommer så uendelig nær i denne bog. Vidste vi det ikke før, så ved vi det nu: der lever mennesker på de fjerne øer!

Hvad skal man dog hitte på til sin nevø? Her er det:

Holger Mathiasen: Drengbogen. 208 s., mange ill., 11,50 kr.

17 fortællinger fra mange lande — spændende, lige til at sluge for en stor dreng.

Kirsten Bang: Lars i Island. 120 s., 6,85 kr. Juniorbøgerne 9.

Lars, som vi kender fra to tidligere bøger („Lars i Østgrønland“ og „Lars i Danmark“) har nu fået den gode idé at arbejde på en bondegård i en fjern dal i Island, oplever en masse og giver os lejlighed til sammen med ham at opleve Islands natur og folkeliv.

Ann Rutgers: Da lyset blev borte. 120 s., 6,85 kr. Juniorbøgerne 10.

Jan, en hollandsk dreng, bliver blind og må tilbringe sin barndom på et blindeinstitut. Usentimentalt, forstående og muntert skildres nu livet her i en verden, som vi seende kender alt for lidt til. God og nyttig bog.

FRA SKOLEN

Siden sidst — er vi allerede kommet en trediedel af vejen gennem vort forårskursus. Som dagene dog går — den kostbare tid!

Sådan føles det, så vidt vi ved, også i forstanderfamilien — forstanderens er blevet bedsteforældre, og forleden søndag kunne forstanderen i Bråby kirke ved Haslev døbe sin lille dattersøn, Lars Blomgren Andersen.

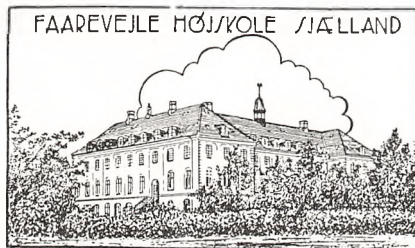
Stuvende fuldt hus havde vi til vort fastelavnsmøde den 5. marts — unge fra hele omegnen gæstede os. I gymnastiksalen indledte koret med en række sange; så vistes den italienske film „Menneskesønnen“; og efter kaffebordet sang vi meget, lærte en kanon og lyttede til oplæsning. KFUM og K i Danmark fik ca. 300 kr. i fastelavnsgave, foruden at der blev et pænt overskud af mødet til vor store opgave her på Holbækegnen: den nye Havnsølejr.

NÆSTE OFFENTLIGE MØDE

på skolen bliver onsdag den 11. april kl. 20. Dr. Ida Bangert, lægemisionær i Numan, Nigeria, vil fortælle om sit arbejde og vise farvelysbilleder derfra. Alle er velkomne.

*Fra
og
til*

ELEVKREDSEN

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS,

Århus, mødes på KFUM, Klostergade 37, onsdag den 4. april kl. 20. Forstander Henry Pedersen, Grejsdalens ungdomsskole, taler:

„Er alt godt — i gode tider?“ Forretningsfører M. S. Poulsen,
Budhistmissionen: „Kommer det os ved?“ Alle gamle højskoleelever
er velkomne. P.u.v. Jens Ganer.

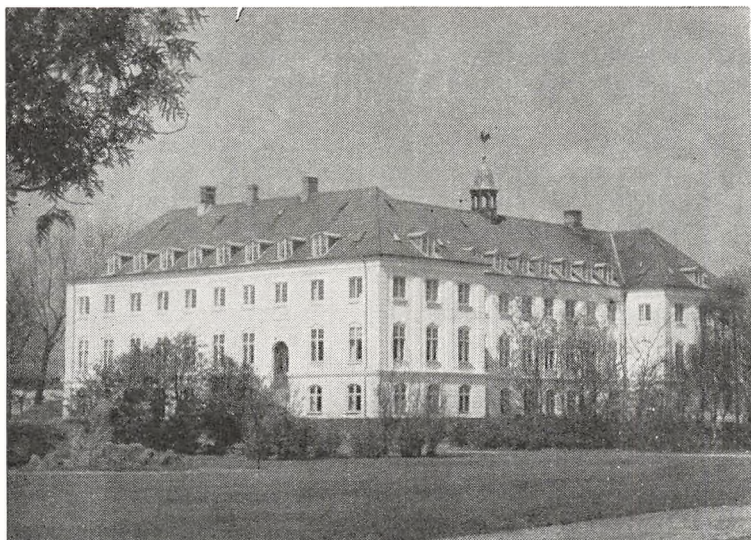
ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

indbyder til møde i Hjallerup missionshus lørdag den 14. april kl. 20.
Pakkefest. Forstander M. Linderot, Sommersted ungdomsskole,
taler: „Hvordan tænker jeg mig hende/ham?“. P.u.v. Tage Sanden.

BORNHOLM. — Forstanderen kommer til Rønne 2. påskedag, holder foredrag i „Emaus“ kl. 14,30, prædiker i kirken kl. 17 og glæder sig til at hilse på mange gamle F. H.-elever.

ADRESSEFORANDRINGER:

- 1956: Lis Frandsen, Slotsherrensv. 250², Vanløse.
1955—56: Meta Gaardsted, Dr. Ingrid's Hosp., Godthåb, Grønland.
1956—57: Gudrun Kjærgaard Andersen, Skovv. 30², Slagelse.
1957—58: Marianne Guldager, Statshosp., Glostrup.
— Rita Ravnberg, Statshosp. v. Vordingborg.
E 1958: Rita Olsen, Færgvej 25, Silkeborg.
— Inger Wounlund, Centralsygehuset, Holstebro.
F 1959: Grethe Piig Johansen, Ndr. Ringgade 106 st. tv., Århus.
E 1959: Eva Sellebjerg, Fjordvej 17-19 opg. B, vær. 201, Nyk. F.
F 1960: Gunhild Laustsen, Sygehjemmet, Tåstrup.
55—56 Irmgard Petersen, Duborggade 88, Flensborg.
55—56 Ragnhild Johansen, Kommunehospitalet, Århus.
54—55 Ingrid Nicolajsen, Sykehuset, Rjukan, Norge.
56—57 Tove Lauridsen, Sykehuset, Rjukan, Norge.
E 59 Margrethe Dethlefsen (f. Bebenso), Hjortkær.
S 42 Grethe Hansen (f. Jespersen), Rundholmen 3¹, Vanløse.
S 54 Gerda Madsen, Herman Triersplads 6¹, København V.
52—53 Grethe Skov, Kurlandsgade 19⁴ tv, København S.
S 56 Inga Toft Larsen, Sct. Hans Hospital, Roskilde.
19—20 Søren Larsen, Bakkevej 8, Sorø.
F 56 Grethe Borg, Amtssygehuset, Viborg.
53—54 Karen Rosenstrøm (f. Christensen), Bredgade 54, Årup.
E 58 Inger Nielsen (f. Hansen), Suomivej 2, Kolding.
E 59 Mette Kjær Christensen (f. Nielsen), Eg.
S 55 Birte Braasch Jensen, Hobrovej 96, Ålborg.
S 56 Edith Pedersen, Ole Rømersgade 70, Århus.
18—19 Johs. Nielsen, Lysholmsallé 23, Haslev.
57—58 Lis Jørgensen, Hvilehjemmet, Bramminge.
F 59 Erna Edlund (f. Pilgård), Stiholmsvej 7 st. tv., Birkerød.
57—58 Margrethe Østergård, Poulgården, Bjerringbro.
S 57 Mona Jacobsen, Amtssygehuset, Fåborg.
56—57 Connie Nielsen (f. Flensholdt), c/o Benny Nielsen, Knebel.
S 57 Kristel Hansen, Sygehuset, Åbenrå.
S 58 Inge Jørgensen, Amtssygehuset, Brødstrup.
56—57 Ellen Christensen, Karlslunde.
57—58 Birgit Jørgensen, Diakonissestiftelsen, København F.
57—58 Rakel Johannesen, Studentervænget 7, Horsens.
S 52 Erna Bak, Søndergade 135, Kjellerup.
E 59 Ulla Bennedsen, Svendebjergvej 36, Hvidovre.
57—58 Anna Debess, Turesensgade 31 B 4, København K.
57—58 Ulla Marker, Centralsygehuset, Rønne.

Sølvsnøren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

52. årg.

April 1962

Nr. 4

I MØRKET - *men ikke alene*

Til dem, for hvem det blev mørkt.

Læs jesu lidelseshistorie, afsnit 21 (i salmebogen)

Om *mørke* er der tale her — om et menneske, over hvem mørket sænker sig, ja, et menneske, i hvis sjæl det bliver så mørkt, som det overhovedet kan blive: *Gud* har forladt Ham — om et menneske, der spørger *hvorfor*, og ikke bare tænker eller siger eller sukker det stille, men *råber* det ud af mørket, ud af sit legems pine og sin sjæls gru — og om et menneske, der dertil midt i det altsammen *spottes* stygt og plumpt.

Mørke og hvorfor. Pludselig kan vi være i mørket — fra en bestemt time: da *det* skete. Og hjertet — og læberne med måske — råber sit hvorfor skulle dette ske? hvorfor skulle dette ramme os? alle disse ubesvarede og ubesvarlige spørgs-

måls, alle selvbebrejdelsernes og al hjælpeløshedens hvorfor, som naturligt samler sig i et forfærdeligt: *Gud, hvor er du henne?*

Mørke, hvorfor og — spot. Hvor er det svært at skulle sige noget til mennesker i et sådant mørke! Ikke alene, at ordene ikke slår til; men man er bange for, at de skal føles usande, ja, som *spot*, hvor velmente de end er.

— — —

Og dog — der må være, der er noget at sige jer, noget sandt. Der er dette: *I er ikke alene* i alt jeres mørke og med alle jeres hvorfor.

Og her tænker jeg først på, at vi er nogle, som ved at slutte kredes om jer gerne vil udtrykke, at vi står sammen med jer — bogstaveligt står sammen med jer i mørket, i hjælpeløshedens og de ubesvarede spørgsmåls mørke, ja, og i det mørke, hvori der kun er ét at gøre: folde vore hænder og bede til Gud: Forlad os vor skyld!

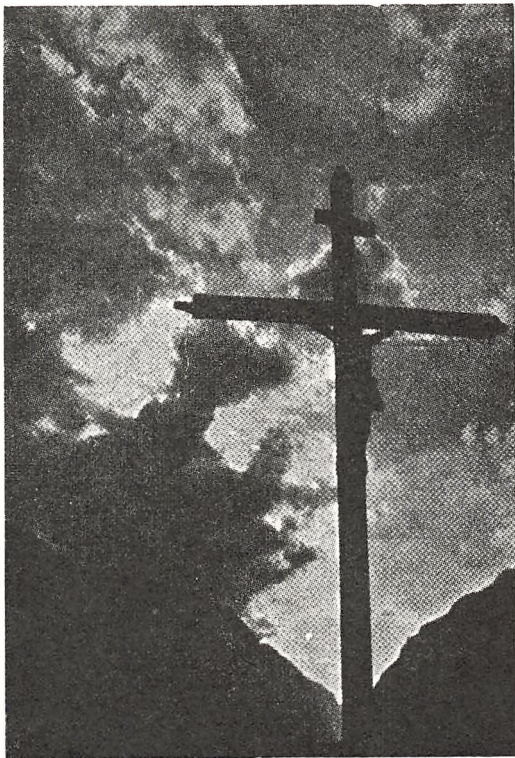
Men det slår jo i hvert fald ikke til. Og derfor tænker jeg nu først og fremmest på, at *Jesus Kristus* er ved jeres side — at Han som vor bror er ved vi arme menneskers side i mørket. Når der står om Ham, at et mørke sænkede sig over Ham så stort og tæt, at Han, Guds egen søn, måtte råbe: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?« — jamen, så er der ikke, og der kan ikke være noget hvorfor så tungt og lam-mende, at Han ikke *forstår* os i det, og så er der ikke, og der kan ikke være noget mørke, hverken i liv eller død, så tæt og uigennemtrængeligt, at Han ikke *står hos os* i det — så er der ingen vej så mørk og uforståelig, at Han ikke vandrer *sammen med os* til sidste bitre ende. Om også vi kommer i den situation, at der slet ikke er nogen eller noget som helst tilbage — kun mørke og spørgsmål — *Han* er der dog. Vi er ikke alene og overladt til os selv.

Og er Han der, så er der tændt *lys* i mørket, den første blege stråle af en ny dag: Guds rige, som kommer — så er der givet os, ikke svar på spørgsmålene, men det, der er større og vigtigere: tilgivelse, nåde, håb! — og skal det ikke ende i det evige mørke.

For se, at *vi* er i mørket og står med alle spørgsmålene, er ikke underligt: vi er jo *skyldnere* og kun skyldnere, der allesammen på hver vor måde forgreb os på livet, idet vi tog det i vore egne hænder. Men at *Han* er der — Han, som er lyset og livet selv, *Guds egen søn* — det betyder, at *der er sket noget med mørket* og med os og vor skyld, ja, der er sket noget *for os* — det betyder, at Gud selv er gået i vort sted, har taget skylden på sig, givet sig selv hen for os, ofret sig til redning for os — det betyder, at der er sket det, som slet

ikke kan udtrykkes på anden måde end med de gamle, stærke ord fra Esajas 53: »Han blev såret for vore overtrædelser og knust for vore misgerninger; os til fred kom straf over Ham, vi fik lægedom ved Hans sår«.

Hvor er Gud henne? spørger vi, når vi står der i mørket ansigt til ansigt med det uforklarlige, med vore tab, med

smerten, med det onde og uretfærdige. Måske siger vi det anklagende og bittert — og det er forståeligt. Måske venter vi slet ikke svar — vi bare knytter vore hænder.

Men der er givet os svar, et svar, der får de knyttede hænder til at løsne sig: Han er ikke langt fra os, *Han er på korset*, Han er i lidelsen og i døden, *i mørket sammen med os og for os*. Og så er bitterheden og anklagen dermed taget fra os — i hvert fald er den gjort grundløs, meningsløs; ansigt til ansigt med en sådan kærlighed bliver den husvild i os, kan ikke for alvor slå rod i os; nok kan den komme og banke på, nok kan den angribe, ja trænge ind i os, men ikke blive; for den

vil støde på ordet om Ham, der »elskede verden sådan, at Han gav sin søn, den enbårne, for at hver den, der tror på Ham, ikke skal fortabes, men have det evige liv« — og så må den flygte, ramt; den har fået banesår ved evangeliet om det, der skete langfredag.

Ja, »Han blev såret for vore overtrædelser, knust for vore misgerninger, os til fred kom straf over Ham« — her står vi ved *menneskets yderste, sidste og eneste håb*. Hvis ikke dette slår til, slår intet til: hvis ikke dette holder, så er der intet, der holder. Men det slår til og det holder. »Min nåde er dig nok«. »*Det er fuldbragt*« — det er noget, der er sket, noget virkeligt, ikke bare tanker, men en gerning, en fuldbragt gerning, noget, der derfor står, når alt ramler, ja som står der, netop når alt ramler; for hvem får øje på det, hvem tager imod det uden netop den, for hvem alt ramler — det står der som *redningsplanken*, vi griber om, når vi er ved at synke, eller rettere, det er der som det, der *griber os*, når vi synker — det står der, det er der, som den stærke, gode *Faderhånd*, som vi må betro os i med ånd og sjæl og legeme, med al vor skyld, alle vore ubesvarede spørgsmål, alle vore hvorfor og al vor hjælpeløshed, med alt det strenge, der hører til at være menneske, med alt i liv og død.

»*Fader, i dine hænder betror jeg min ånd*«. Så er vi, hvor vi skal være, og hvor vi kan være, være til, leve, ånde, have fred. Måtte I kende jer grebet og fastholdt af denne Faderhånd midt i mørket og med alle jeres spørgsmål!

Guds fred i troen på Ham, som gik ind i mørket med os og for os!

K. Rob. H.

Jeg er i Herrens hænder

Mel.: Befal du dine veje

Jeg er i Herrens hænder,
når dagen gryr i øst.
Hver morgen Han mig sender
sit ord med hjælp og trøst.
Hvad dagen end mig bringer
af glæder og af savn,
jeg kan på bønnens vinger
få kraft i Jesu navn.

Jeg er i Herrens hænder — !
Når dagen dør i vest,
jeg al min synd bekender
for Ham, min høje gæst;
Han dækker mig med nåde
og sætter englevagt,
i mørket vil Han råde
og våge i sin magt.

Jeg er i Herrens hænder
i alt, hvad med mig sker.
I smil og gråd jeg kender,
at Herren er mig nær.
Om jeg i dybe dale
skal gå min trange vej,
fra himlens høje sale
Hans øjne følger mig.

Jeg er i Herrens hænder — !
Når dødens bud mig når,
og livets lys nedbrænder,
fra Ham jeg hilsen får;
jeg mærker, at det holder,
Hans løfter står ved magt,
jeg mine hænder folder
— og rejser uforsagt.

Elly Borbye (s. 1953)

FRA SKOLEN

Siden sidst har lys og skygge vekslet lige som ude i naturen en aprilsgdag, både liv og død har besøgt os.

På „Flintholm“ har livet været gæst, idet Esther og Tage Jensen har fået deres nr. 4, en lille L i l l i a n, som døbttes den 25. marts, og på skolen har døden gæstet os, idet en af vore elever døde den 27. marts.

Intet mindre end en oplevelse har landssekretær for KFUK i Danmark, frk. M a j a D a l b y s besøg på skolen været. Frk. Dalby boede her nogle dage i anledning af en række bestyrelseskonventer for KFUM og KFUK på egnen — og vi fik to gode foredrag, som ikke bare var en skildring af nutids ungdoms vanskeligheder og problemer (den slags har vi nok af), men som viste vej og gav hjælp og mod til at leve, kæmpe og tjene!

NÆSTE OFFENTLIGE MØDE

på skolen bliver onsdag den 9. maj kl. 20. Sognepræst E. G. S c h o u, Asnæs, taler: „Har livet en mening?“ Alle er velkomne.

*Fra
og
til*
ELEVKREDSEN

BRYLLUPPER.

Sygeplejerske, frk. Ellen Olsen (v. 1956-57) vieses den 10. marts 1962 i Simested kirke til diakon Erik Larsen, Filadelfia, Dianalund.

I Utterslev kirke på Lolland er sygeplejeelev, frk. Tove Sandberg, Frederiksberg hospital (e. 1959), blevet viet til portør Orla Nielsen, København. Vi ønsker begge parrene hjerteligt til lykke.

Sygepl., frk. Asta Boskov Hansen (f. 1958) vieses d. 24. marts til gdr. Oluf Mikkelsen. Adresse: „Skovly“, Østervrå.

Frk. Elisabeth Jensen (v. 54—55) vieses d. 3. marts i Uggeløse kirke, hedder nu fru Frederiksen og bor Ewaldsgade 8 A³, Kbhvn. N.

Vi ønsker alle fire par af hjertet til lykke.

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS, ARHUS,

har møde den 2. maj kl. 20 på KFUM, Klostergade 37. Højskolelærer Åge Ebbesen, Haslev Højskole, taler: „Følger vi med tiden?“ Fru pastor Mathiesen: „Kommer det os ved?“ (diakonien). P.u.v. Jens Ganer.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

holder højskole-week-end på „Klitten“, Lyngså, lørdag den 26.—søndag den 27. maj. Talere: førstelærer H. M. Hansen, Sønder Vilstrup (kommende forstander på Østvendssysseles Ungdomsskole): „Kunsten og livet“ — og forstander Peter Jensen, Blåkilde Ungdomsskole: „Velstand og kristendom“. Alle er velkomne. P.u.v. Tage Sanden.

VI MINDER OM,

at elev- og sommerstævnet bliver søndag den 3. juni. Vi har løfte fra forstander, pastor V. Kolthoff Nielsen, Filadelfia, om at tale. Skriv det nu på kalenderen og gør et arbejde for både selv at komme og at få mange andre med!

FAREVEJLEKREDSEN PÅ BORNHOLM

mødes 2. påskedag kl. 19,30 i „Emaus“. Forstanderen fortæller og viser farvebilleder. Vel mødt alle gamle FH-elever! P.u.v Ellen Larsen.

BØGER FRA DE UNGES FØRLAG

Axel Hambræus: ANNELIS SØN. 256 s. 18,50 kr.

Den svenske provst har gennem en række festlige bøger fået mange venner, også i Danmark. Også med denne — romanen om præsten Hans Vasenius' barne- og ungdomsår — har han noget godt på hjerte. Der er musik i den i mere end bogstavelig forstand!

Corrieten Boom: FANGE OG DOG — 168 s. 12,50 kr.

Gerhard Uhde: LIOBA LEVER. 164 s. 12,50 kr.

Begge disse bøger fører os tilbage til krigens tid. I den første er det en hollandsk kvinde, der — fordi hun og hendes familie forsøger at redde jødiske flygtninge — bliver taget af det tyske gestapo og oplever fængsler og koncentrationslejr. I den anden er det en ung, tysk kvinde, der i sin kamp mod hadet må gennem tortur, fængselskab og til sidst død. I begge bøger tales om trygheden ved at være i Guds hånd selv under de sværeste oplevelser, om at være til velsignelse for andre og om en kærlighed stærkere end døden. Og det er dette sidste — og ikke selve skildringen af rædslerne — der er disse bøgernes ærinde.

ADRESSEFORANDRINGER:

- F 59 Birte Andreasen, Klintevej 25, Roskilde.
 57—58 Ellis Roed, Rigshospitalet, København Ø.
 E 59 Judith Madsen, Dr. Louises Børnehospital, København Ø.
 F 60 Bente Kej, Centralsygehuset, Svendborg.
 56—57 Anna Grethe Nielsen, (f. Villadsen), Strandv. 355², Hornbæk.
 S 57 Johanne Christensen, Statshospitalet, V. Vedsted.
 F 59 Jytte Andersen (f. Graff), Ballen, Kolby Kaas, Samsø.
 52—53 Ingrid Jensen (f. Davidsen), Elme Allé 14, Hvidovre.
 55—56 Birthe Brandt (f. Eliassen), Lægårdsvej 14, Holstebro.
 F 59 Anette Hornbæk Madsen, Nr. Stenderup, Eltang.
 51—52 Gerda Christensen (f. Gildberg), Retortvej 60, Valby.
 E 58 Karen Flyvholm, Sygehuset, Nykøbing M.
 S 58 Ingrid Wolthers, Amtssygehuset, Grindsted.
 56—57 Anny Sørensen, Bredgade 1, Slagelse.
 F 58 Kirsten Perregård, Jens Munksvej 22, Arhus.
 F 61 Birgit Langergård, De gamles Hjem, Holstebro.
 57—58 Birthe Vestbo Andersen, f. Rosendahl, Viborgvej 37, Herning.
 1915 Johanne Sandersen, Frederikssundsvej 278 A 1 tv., Brønshøj.
 1940—41 Johs. Jørgensen, Sømandshjemmet, Køge.
 1947 Anne Marie Dandanell, Staldgårdsgade 3-1, Randers.
 1952 Ruth Andersen (f. Grewsen), Vestergade 29, Struer.
 1952 Lissi West Hansen (f. Andreasen), Nagbøl, Lunderskov.
 1954 Inger Pind, Statholdervej 4 st., Kbh. NV.
 1954—55 Anna Kristine Larsen, Stengade 10³, Ålborg.
 1955—56 Solveig Rasmussen, Hyllested Skovgård, Hyllested.
 1956—57 Bente Stig (f. Kynde), Ortopædisk Hosp., Hans Knudsens Plads 3, Kbhv. Ø.

- 1957 Anni Jensen, Rødovre Parkvej 261¹, Vanløse.
1957—58 Karen Thornberg, Diget 12⁶ mf., Glostrup.
1957—58 Dorrit Bjerring Christensen (f. Hansen), Vilhelm Thom-
sensgade 1, Svendborg.
1957—58 Margit Svenstrup, Haverslev, Arden.
1957—58 Ruth Hellerup, Sygeplejeboligen, Rigshosp., Kbh. Ø.
M 1958 Oda Nielsen, Øster Sundby.
E 1958 Margit Bach Lauridsen, Spangsbjerg Hosp., Esbjerg.
E 1958 Gerda Nielsen, Sct. Hans Hosp., Roskilde.
F 1959 Herdis Schjødt Jensen (f. Bach), Exnersgade 43, Esbjerg.
F 1960 Ulla Nielsen, adr. Møller, Øster-Tørslev.
F 1960 Gunhild Laustsen, Statsfængslet, Vridsløselille, Glostrup.
1956—57 Kaja Gundersen, Statholdervej 6 st., Kbhv. NV.
1955 Valborg Hjernø Christensen, Sygehuset, Neksø.
1951—52 Helen Petersen, Centralsygehuset, Slagelse.
E 1958 Vibeke Bessermann Nielsen, Sygehuset, Helsingør.
S 1957 Doris Funch Carlsen, Godthåbsvej 3, Dianalund.
S 1958 Connie Kristiansen, Sorøvej, Skelskør.
1957—58 Else Astrup, Vedsted, pr. Hviding st.
1957—58 Inger Vester, Sct. Mikkelsgade 22, Viborg.
S 1955 Hanne Berg Nielsen, Ivar Huitfeldsgade 69, 9., Århus.
E 1960 Ruth Kyhn Jørgensen, De gl. Hjem, Niløse, Dianalund.
1939—40 Otto Madsen, Nørreby, Bogense.
S 1953 Inger Christensen (f. Pedersen), Halvorsmindevej 7, Hjør-
ring.
1954—55 Ruth Christensen, Roskildevænget 6, 2. tv., Roskilde.
E 1959 Margrethe Dethlefsen (f. Bebense), Læssøgade 29, Kolding.
S 1957 Esther Sekkelund, H.U.H., Haslev.
E 1958 Ruth Plougmann, Amtssygehuset, Holstebro.
1956—57 Marita Zachariassen (f. Petersen), adr. Bareck, Kronpr.
Sofiesvej 32 st., Kbh. F.
1957—58 Helga Kjær Bruun (f. Madsen), Knud d. Storesvej 30 A,
Roskilde.
S 1956 Lis Frandsen, Sportsvej 62, 1. v. 207, Glostrup.
F 1961 Kirsten Nielsen, Centralsygehuset, Hillerød.
F 1959 Traute Feldhaus, Sct. Hans Hosp., Roskilde.
F 1961 Gerda Olsen, Nørregade 3 st., Slagelse.
1913 E. Larsen, Slagelsevej 227, Kalundborg.
1921 Agnes Warncke (f. Pedersen), Brejning Præstegård, Spjald.
S 1957 Anna Margrethe Filskov, Amtssygehuset, Kjellerup.
E 1958 Inga Sørensen, Centralsygehuset, Herning.
1948—49 Åge Lauersen, Løgtved, Søbølle.
F 1961 Inger Juhl, Tuberkulosehosp., Åbenrå.
S 1957 Jenny H. Thomsen, Centralsygehuset, Herning.
F 1959 Irene Thomsen, Landshosp., Sønderborg.
1955—56 Karen Brahe (f. Thomsen), Tranebærkæret 2, Brabrand.
1956—57 Ingrid Simmelgård, Sygehuset, Rønne.
E 1958 Hanne Cort Sørensen, Centralsygehuset, Hillerød.
E 1958 Elsebeth Brix Jensen, v. 93, S. B., Rigshosp., Kbh. Ø.
1958 Ragna Hansen, Amtssygehuset, Odder.
E 1960 Ella Nielsen, Sygeplejeskolen, Herning.

FLYTNING OG ADRESSEÆNDRING

meddeles det stedlige postkontor. Vi får da ad tjenstlig vej besked
derom.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)
Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

52. årg.

Maj 1962

Nr. 5

Tiden er tosset — *men den er min!*

Af højskoleforstander
Edv. Jensen, Børkop

Min kollega, forstanderen på Børkop højskole, har foruden mange andre byrder (højskoleforstander, næstformand i »Kirkelig Forening for Indre Mission i Danmark«, folketingsmand, bedstefar til 13 børnebørn m. m.) også fået den byrde byttet på sig under redaktørens orlov at redigere sin skoles blad. Hvordan klarer man dette? Jo. E d v a r d J e n s e n har taget sin skrivemeaskine og givet sig til at »snakke« med den og sig selv. Og nu plukker jeg af »snakken«, som i øvrigt er alt andet end snak, og letter dermed min byrde.

Jeg sidder så ofte og snakker med mig selv om de tider, vi lever i. Det er et uopslideligt emne. Det taler alle om og altid. Er der nogen grund til det? Ja, det er der faktisk. For *vor tid* er en mærkelig tid, vidt forskellig fra alle andre. Der er dem, der siger, at det er en *ond* og grusom tid; andre kalder den

forvirret og farlig og skæbnesvanger, mens andre igen synes, der er noget *stortalent* og betagende over tiden.

Jeg er enig med dem allesammen; sådan er nemlig tiden. Men véd I hvad! Jeg tror ikke, jeg er blevet gammel endnu, selv om jeg sidder og snakker med mig selv; for jeg kan faktisk godt lide tiden. Det kan de gamle — som de er flest — ikke. De fristes til at blive pessimister og til at skælde ud over tiden, som den er. Den er ikke, som de synes, den burde

Forstander Edv. Jensen

være. Jeg kan mærke, at jeg ikke blot *elsker* livet, men også tiden. Jeg har lyst til at være med og at virke med. Og jeg må bekende, at jeg også har *tro* på tiden; for jeg tror på Gud.

Hvad vil det sige? I véd allesammen, at jeg er missionsmand. Det sker så ofte, at jeg mellem venner i I.M. hører tale om, hvor godt alt var i gamle dage, og hvor usselt alt er nu. Og jeg føler mig også undertiden fristet til at misunde mine forældre og bedsteforældre, der oplevede livets og vækkelsens friskhed og kraft, og fristet til at få medynk med mig selv.

Men det er en fristelse, der skal overvindes, for det er noget usselt noget at falde for den. Tiden nu blev nu engang *min* tid. Den blev *tildelt mig af Gud*. Hvorfor skulles jeg klage, selv om den blev anderledes end mine forældres? Gud gav mig min livsopgave i den tid, der er *nu*. Og dette gælder tiden i almindelighed. Hvorfor klage? Vist er tiden forvirret og tosset, men det er min og mange andres tid. Som vore forældre og bedsteforældre fik forrige århundrede tildelt, fik vi og vore børn dette.

Jeg indrømmer, det var et *mærkeligt århundrede*, vi fik tildelt. Det startede med noget, vore forældre kaldte *normale* tider. Hvad det er for noget, véd jeg ikke rigtig. Vi kunne definere dem negativt ved at sige tider *uden* krige; men det passer jo ikke helt; for også i min barndom hørte vi rygter om krige. Vi kan måske også sige, at det var år, der var behersket af *troen på fred og fremskridt*, af troen på, at vejen til et jordisk paradys lå banet lige foran os. *Men* pludselig vækkede den voldsomste kanontorden os op af vore drømme. Vi fik 31 år — altså en lille menneskealder — der betegner *højdepunktet af lidelse, fornedrelse og elendighed*. Værre kunne det

næsten ikke blive. I stedet for et paradys blev den ganske jord en krigsskueplads og en kirkegård. Det var dødens time og djævelens gerninger.

Eller hvad var det? Var det *Gud*, der holdt *dom* over en frafalden og stivnakket verden? Eller var det *Gud*, der gjorde hele verden til sin *skole* og gav os en undervisningstime på 31 år? Så er spørgsmålet, hvad verden fik ud af disse 31 års skolegang? Det er ikke til at sige. Der er i det hele taget så meget, der er dunkelt for mennesker. Vi véd ikke, om det var *Gud* eller *Satan*, der handlede med os i disse lange år.

Og så den tid, vi *nu* står midt i. Er den tid *god* eller *ond*? Er det »*eders* time og mørkets magt«? Eller en af *Guds* store skabertimer? Lever vi »i den *nat*, *Jesus* blev forrådt«, eller i et *morgengry*, hvor hans dag er ved at bryde frem? Hvor hans magt åbenbares?

Når jeg sidder her og snakker med mig selv, er jeg mest tilbøjelig til at svare *ja på alle spørgsmålene*. Det er det, der gør denne tid så spændingsfyldt og så storladet.

Men i denne tid — som den nu engang er, gav *Gud* os livet, det liv, der nu som altid rummer en *fortabelsens risiko*, men også en *frelsens mulighed*, det liv, der altid har en mening og gemmer et kald til en livsgerning.

FRA SKOLEN

Siden sidst — er det blevet forår. Bøgen ude i „*Götzsches Have*“ sprang ud i går. Hvor er det dog fint og skært og skønt det hele! Vi må vist til at læse de gamle skabelsesberetninger fra Gamle Testamente om igen ved morgenandagterne. Og *Tage Jensen*, vor uforlignelige gartner, har travlt; i øjeblikket er han ved at sløjfe de kedelige snorlige gange i parken — det sidste minde om dengang, *Fårevejle højskole* var beslaglagt til fængselsafdeling (ad dem gik fangerne „*gårdtur*“, og bag dem stod pigtrådshegnet); til næste forår laver han nogle andre og mere idylliske gange langs med læbæltet.

Også i den forløbne måned har vi haft gode og nyttige besøg. *Lægemissionær*, frk. *I d a B a n g e r t*, der har sin gerning ved hospitalet i *Numan* i *Nigeria* (*Afrika*), har været her og fortalt os og vist os lysbilleder fra sit arbejde. Det er rigtigt, at vore øjne atter og atter tvinges ud over vore egne snævre grænser — ud dér, hvor det for alvor foregår; jeg forstår så godt dem af vore tidligere elever, som nu er færdiguddannede og føler trang til at komme af sted derud.

Om det indenrigsministerielle sygeplejeuddannelsesnævns besøg har frk. Pade fortalt andet steds. Og forleden havde vi så, traditionen tro, hele U b b e r u p h ø j s k o l e på besøg, både elever og lærere. Det er festdage, når de to skoler besøger hinanden. Vort lille sangkor hilste kammerater velkommen i foredrags-salen, og forstanderen fortalte om skolen og Lammefjorden. Efter aftensmaden blandede de to skolars elever sig med hinanden i haven og på værelserne — der var meget at dele. Så samledes vi i gymnastiksalen, og „Mirjams Velsignelse“ blev opført; og til sidst holdt vi fælles sangtime over kaffebordet. Jo, de U b b e r u p'ere er gæve folk, som vi er glade for at mødes med.

I det hele taget er det opbyggeligt med det både faglige og åndelige fællesskab, vi står i med alle sygeplejehøjskolerne. Et andet fællesskab, som vi er blevet bestyrket i, er det mellem alle I.M.s højskoler og ungdomsskoler. Denne gruppe af skoler holdt årsmøde på L.M.F.'s højskole i Hillerød 26.—28. april, og nogle stykker af os var med den ene af dagene — mere kunne vi ikke på grund af arbejdet og sygeplejeuddannelsesnævnets besøg.

Sygeplejeuddannelsesnævnet på besøg

Den 27. april var en bemærkelsesværdig dag i Fårevejle Højskoles historie.

Allerede længe før havde man fra Sundhedsstyrelsen forespurgt, om det af indenrigsministeriet nedsatte uddannelsesnævn indenfor Sundhedsstyrelsen, som har ansvar for sygeplejeuddannelsen i Danmark, måtte aflægge besøg her og på U b b e r u p Højskole.

De fleste af nævnets medlemmer har i tidens løb hørt så meget om sygeplejehøjskolerne, men aldrig besøgt en sådan, og det var den egentlige årsag til besøget. Det blev stærkt betonet, at man ikke kom for at i n s p i c e r e, men kun for at i n d å n d e lidt højskoleluft og ikke mindst for at drøfte undervisningen med lærerpersonalet.

De ni af nævnets elleve medlemmer kom med dets formand, professor dr. med., overlæge v. Dr. Louises Børnehosp. O l u f A n d e r s e n i spidsen. Desuden var — for at begynde med damerne — chefen for Sundhedsstyrelsens sygeplejeafdeling, frk. E l i M a g n u s s e n, forstanderinde, frk. M a j a F o g e t, som særligt har med uddannelsesproblemerne at gøre, og så Dansk Sygeplejeråds formand, frk. M a r i a M a d s e n, som alle gamle Fårevejle-elever kender fra hendes trofaste besøg, som hun aflægger på hvert hold. Så var der statens tilsynsførende med højskoler og ungdomsskoler, dr. phil. R o a r S k o v m a n d, administrationschef for Københavns amts sygehusvæsen P. S t o c k h o l m, kontorchef E. B e r l i n (di-

rektoratet for Københavns kommunes hospitalsvæsen), kontorchef i indenrigsministeriet T. Chr. Wedel-Heinen og formand for Sygehusforeningen i Danmark, direktør P. Andersen-Rosendaal.

Det var med spændt forventning, vi så dagen i møde, og kl. 10,30 stod vi parate til at modtage vore gæster, og heldigvis viste vejret sig fra den pæne side. Vi samlede i forstanderens dagligstue til en kop kaffe, og lige før „Mikkel“ begyndte sin foredragstime, fik vore elever lejlighed til at hilse på gæsterne — og vice versa — og da

timens indledningssang var sunget, gik gæsterne og lærerne ind i elevdagligstuen, hvor forstanderen holdt en kort velkomsttale, hvori han pegede på den kendsgerning, at begrebet sygeplejehøjskole ikke er blevet til ved et skrivebord eller i en kommission, men er groet frem med livets ret — af den gamle rod, der hedder dansk højskoletradition, og at de to størrelser, højskole og sygeplejeuddannelse, havde fundet hinanden på samme måde som to mennesker „finder hinanden“ og med uren og glæde opdager, at de kommer hinanden ved, supplerer hinanden, hører sammen og må høre sammen og bliver hinanden uundværlige i et lykkeligt ægteskab. Derefter fik frk. Lilly Frederiksen ordet og holdt det samme foredrag, som hun holder for de nye elever den første morgen, de er på skolen. De husker sikkert alle tavlen, hvorpå frk. F. har skrevet, hvad målet med undervisningen er her på skolen.

Denne indledning blev en god start på den påfølgende diskussion, hvor vi fik lov at udtale os om vores erfaringer specielt med hensyn til undervisningen i fysik og kemi — i øvrigt måtte vi „spytte ud“

med alt, hvad vi havde på hjerte, og man var yderst forstående over for visse ændringsforslag, som vi fremkom med, så vi ser fremtiden fortrøstningsfuldt i møde.

Før middagen hos forstanderens, hvortil hele lærerpersonalet var indbudt, beså vore gæster skolen fra kælder til kvist, og jeg tror, de syntes, vi havde det smukt og rart.

Efter en dejlig middag med god stemning fortsattes samtalen fra tidligere på dagen, og kl. 14,30 drog gæsterne af sted til Uubberup Højskole.

Vi kunne tydeligt mærke, at glæden over besøget var gensidigt. Vi var meget glade over at lære de mænd og kvinder at kende, som har ansvaret for sygeplejeuddannelsen i Danmark.

A n n e t t e P a d e.

Elev- og sommermøde

søndag den 3. juni 1962

På elevforeningens og skolens vegne har vi så den glæde hermed at indbyde alle tidligere elever og i øvrigt alle skolens venner til elev- og sommermøde. På elevforeningens generalforsamling sidste gang kom det frem, at man kunne ønske sig, at vi skiftede lidt med tidspunktet for elevmødets afholdelse, således at det, alt efter omstændighederne, blev enten den første søndag i september eller den første søndag i juni. Det er så dette sidste, vi nu forsøger. Og så håber vi, at rigtig mange må finde vejen hjem til vor gamle skole, som i år fylder 55.

Programmet er følgende:

- 8,30: Flaget sættes. Morgenandagt ved forstanderinde, frk. A n n e t t e P a d e.
- 10,00: Gudstjeneste med altergang i Fårevejle kirke ved forstander K. R o b e r t H a n s e n.
- 12,15: Frokost og kaffe.
- 14,00: I foredragssalen eller haven, alt efter dagens vejr: forstander, pastor V. K o l t h o f f N i e l s e n, Filadelfia, taler: „Det forgængelige — det uforgængelige“.
- 15,30: Gymnastikopvisning under ledelse af fru L i s D a v i d s e n.
- 17,00: Elevforeningens generalforsamling.
- 18,00: Middagsmad.
- 19,00: I gymnastiksalen. Fru A n n a S o f i e S e i d e l i n genfortæller 1. mosebog.
- 21,00: Kaffebord i spisesalen.
- 21,45: Tidligere forstander på Fårevejle højskole, overlærer J ø r g e n J e n s e n, Dianalund, slutter elevmødet.

Man er velkommen til at komme allerede lørdag aften, hvor der bliver lejlighed til frit samvær, og til at blive til mandag morgen.

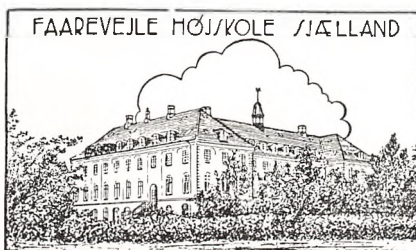
Indmeldelse med oplysning om, hvilke måltider man ønsker at deltage i, og eventuelt hvilke nætter man ønsker at overnatte, må være os i hænde senest onsdag den 30. maj. — For måltider betales (ved bordet) således: Morgenmad 2 kr., frokost eller middag 3 kr. og kaffe 1 kr. Der medbringes spisebestik og i tilfælde af overnatning sengetøj og sengelinned. De, som hverken ønsker at spise eller overnatte, behøver ikke at indmelde sig.

Jubilæumsholdene i år er: sommerholdene 1912, 1917, 1922, 1927, 1932, 1937, 1942, 1947, 1952 og 1957, og vinterholdene 1907—8, 1912—13, 1917—18, 1922—23, 1927—28, 1932—33, 1937—38, 1947—48, 1952—1953 og 1957—58. Jubilæarerne får et særligt velkommen.

Så håber vi på og beder om en god og velsignet dag sammen. Vel mødt!

*Fra
og
til*

ELEVKREDSEN

ELEVFORENINGENS GENERALFORSAMLING

finder som ovenfor nævnt sted under elevmødet søndag den 3. juni kl. 17. Dagsorden: 1. Beretning og regnskabsaflæggelse ved foreningens sekretær og kasserer, lærer Bent Davidsen. 2. Bestyrelsesvalg (følgende afgår efter tur: pens. sygeplejerske, frk. Hedvig Adoifsen, Kalundborg, hjemmesygeplejerske, fru Annelise Kjelstrup, f. Ås Nielsen, Jenstrup, gårdejer Gunnar Nielsen, Uggerløse, og gårdejer Søren Bentsen, Hørve. Den førstnævnte ønsker ikke genvalg). 3. Valg af revisorer. 4. Eventuelt.

P. b. v. A. a. H. Lund.

BRYLLUP

Sygeplejelærerinde, frøken Ilse Kejlstrop, som elevholdene vinter 1956—1957 og sommer 1957 erindrere som Fårevejle højskoles gode og dygtige medarbejder, blev den 18. april d. å. viet i Århus til disponert Sofus Jacobsen. Vi ønsker af hjertet til lykke. Parret har slået sig ned i Risikov. Fru Jacobsen fortsætter som sygeplejelærerinde på Århus Amtssygehus.

NY MISSIONÆR

Det er os en glæde her på skolen, hver gang vi erfarer, at en af vore tidligere elever har meldt sig til kirkens tjeneste i de såkaldte u-lande, altså som missionær. Denne gang drejer det sig om sygeplejerske frk. Doris Funch Carlsen, som var vores elev sommeren 1957, og det er Sudanmissionen, som har antaget hende til tjeneste i Nigeria. Doris Funch indviedes til missionær og udsendtes ved en gudstjeneste og fest i

hendes hjemby Ryslinge 2. påskedag. Her fra hendes gamle skole ønsker vi hende til lykke og velsignelse, lover at huske hende i vores bøn og håber at måtte høre fra hende en gang imellem her i Sølvsnoren.

80 år

Fårevejle højskoles forstander gennem 22 år (1912—34), fhv. folketingsmand og landssekretær for I.M.'s børnegudstjenester i Danmark C. M. Julin fylder 80 år den 24. maj 1962. — Mange taknemmelige tanker vil gå til Julin på den dag — fra hans mange gamle elever, fra utallige venner ud over landet, fra Fårevejle højskoles bestyrelse og fra os, der nu har vort virke her. Selv om det nu er mange år siden, Julin trådte fra som forstander, er han forblevet skolens trofaste ven og medarbejder. Tak, kære Julin, for, hvad du har været for os og vor skole! Jeg har vist før fortalt, at det første minde, jeg har om dig, er, at jeg som dreng hørte dig synge for på sangen „Jubler hver en sjæl på jord“, med omkvædet „Gud er god“. Ja, det har du fået lov til at synge ind i mange hjerter, og nu skal det være vores hilsen til dig: Gud er god! — Julins adresse er: Kongebakken 32, Roskilde.

C. M. Julin

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)
 Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

52. årg.

Juni - juli 1962

Nr. 6 - 7

Elevmødet 1962

Så har vi holdt elevmøde — søndag den 3. juni — i dejligt højt sommervejr, den første rigtige sommerdag i år. Lige fra morgenstunden, da vi hejste flaget, skinnede solen fra en skyfri himmel. Hvor var det festligt!

Allerede lørdag aften indfandt en lille flok forløbere sig. Noget program havde vi ikke lagt — vi bare hyggede os i hinandens selskab og holdt aftenandagt sammen med eleverne i forstanderens stuer.

Morgenandagten søndag morgen blev holdt af frk. *Lilly Frederiksen*. Og så gik vi i kirke. Forstander *K. Robert Hansen* forrettede gudstjenesten og prædikede over dagens tekst om det kristne fællesskab.

Eftermiddagsmødet kunne holdes i parken, og en 400—500 mennesker havde fundet vejen til os. Taleren var forstander, pastor *V. Kolthoff Nielsen*, Filadelfia, og hans emne hed »Det

forgængelige — det uforgængelige«, og vi fik en klar og god tale om at få sat tingene på rette plads: Vi må have lov til som kristne at glædes over og arbejde for alt det forgængelige. Det gælder vort hjem, vor forretning, vore kære, vort jordiske kald, naturen, alt det kulturelle o. s. v. Det er jo alt sammen *Guds gaver* til os. Men pludselig kan det afsløres, at der er mangler ved kun at tænke på det forgængelige. Ved en 90-årig mands fødselsdag havde den ene festtaler efter den anden understreget, at den gamle »kunne sagtens«, for han var jo i stand til at spise, læse sin avis, høre radio og følge med. Men mener man da for alvor, at en 90-årig, som står foran dødens tærskel, kan sagtens, bare fordi maven, øjnene og ørerne fungerer?

Fra Saint Exupéry's bog »Den lille prins« citerede taleren den lille rævs udsagn om, at kun *med hjertet* kan man se rigtigt; det væsentlige er usynligt for øjet; men menneskene har glemte denne sandhed. Det gælder her at vurdere ret: samtidig med, at vi har lov til og grund til, ja pligt til at arbejde for og glædes over alt det forgængelige i vor tilværelse, må vi huske, hvad Jesus har sagt: »*Hvad gavner det et menneske, om det vinder den hele verden, men må bøde med sin sjæl*«.

I vor forjagede tilværelse glemmer vi simpelthen sjælen og dens pleje; faktisk er situationen, at mange mennesker har en *forsømt sjæl*. Alt det timelige afser de tid til, men det værdifuldeste og vigtigste af alt, det evige, sjælen, negligerer de.

Taleren kom derefter ind på betydningen af den daglige stilhed, et *regelmæssigt andagtsliv* i bøn og bibellæsning, og fastslog, hvilken gave Gud har givet os i skriftemålet og den sjælesørgeriske samtale.

Efter at elevkoret under forstanderens ledelse havde sunget en række trestemmige sange, fik en norsk gæst, pastor *Thorleiv Birkenees* fra Oslo, ordet og bragte en hilsen fra broderfolket mod nord.

Næste punkt på programmet var, at skolens elevhold viste, at man på skolen foruden teorien også sørgede for at holde fysikken i orden. Det skete ved en smuk gymnastikopvisning

1. Forst. Kolthoff Nielsen taler ved eftermiddagsmødet.
2. Der lyttes. 3. „— det lufter frisk i dit grønne hus“. 4. Foruden vor mor og forst. ses titl. medarbejdere på F. H.: overlærer Grell, Esbjerg, overlærer Jørgen Jensen og frue, fru Lis Lauritsen, f. Skovmark, konsulent F. K. Damgaard, fru Gudrun Blomgren og frk. Lis Blomgren. 5. „Nu skinner sol i haver“. 6. Tre kammerater fra fordums dage har fundet hinanden.

under ledelse af fru *Lis Davidsen*. Eleverne høstede stort og fortjent bifald.

Inden aftenmaden var der generalforsamling i elevforeningen i foredragssalen. Fabrikant *Valdemar Olsen*, Tølløse, valgtes til dirigent, og da formanden, missionær *Aage H. Lund*, Vejle, var forhindret i at være til stede, aflagde lærer *Bent Davidsen* beretning om det forløbne år. Man kunne glæde sig ved en medlemsfremgang, så tallet nu er på godt 1300. Medlemsbladet »Sølvsnoren«, som er bindeled mellem tidligere elever og skolen, udsendes nu i 1650 eksemplarer. Regnskabet, der balancerede med 5690 kr., viste et mindre underskud, men det vedtoges at se tiden an til næste år med hensyn til en foreslået kontingentforhøjelse, idet man håber at kunne klare sig med frivillige ekstrabidrag. — Til bestyrelsen genvalgtes gårdejerne *Søren Bentsen*, Lammefjord, og *Gunner Nielsen*, Uggerløse, samt hjemmesygeplejerske fru *Annelise Kjelstrup*, Jenstrup. I stedet for sygeplejerske frk. *Hedvig Adolfsen*, Kalundborg, som har været skolens trofaste ven igennem mere end en menneskealder og ikke ønskede at fortsætte i bestyrelsen, nyvalgtes sygeplejerske frk. *Gunhild Holmgaard*, Silkeborg, der er fra 1959-holdet. — Det vedtoges at holde elevmødet i begyndelsen af juni igen til næste år. Man fandt, at det var en god tid.

Efter spisningen samledes man i gymnastiksalen, som efterhånden blev tæt pakket. Efter at elevkoret havde sunget, holdt fru *Anna Sofie Seidelin* de mange tilhørere i ånde i to timer ved sin genfortælling af og sine personlige kommentarer til 1. Mosebog.

Endelig var der kaffebord i spisesalen, og her sluttede skolens tidligere forstander, overlærer *Jørgen Jensen*, Dianalund, den vellykkede dag med at tale over Paulus' ord i Filippenserbrevets 4. kapitel: »Vær ikke bekymrede for noget, men lad i alle ting jeres begæring komme frem for Gud i påkaldelse og bøn med taksigelse, og Guds fred, som overgår al forstand, skal bevare jeres hjerter og jeres tanker i Kristus Jesus«.

— — —

Desværre måtte vi undvære frk. *Pade* ved elevmødet. Hun havde lovligt forfald, idet hun var gæst ved en ikke dagligdags fest. Frk. *Pades* afdøde broders (sognepræst *Viggo Pade*) søn, cand. theol. *Peter Pade*, som nogle gamle elever erindrer fra besøg her, blev den dag ordineret i Kingos kirke i København. *Peter Pade* er kaldet til præst ved den danske sømandskirke i London.

✠ FRA SKOLEN ✠

Den forløbne måned har i sandhed været travl. Rent arbejdsmæssigt gjaldt det jo nu slutspurten. Men også meget andet har vi haft på programmet: Den 9. maj havde vi en dejlig forårsfest på skolen. Foredragssalen var dækket med små borde og pyntet med de første udsprungne bøgerne. Vores nye nabopræst, sognepræst E. G. Schou, Asnæs, talte over emnet: „Har livet en mening?“ — en tale, hvortil der blev lyttet både af vore elever og af vore mange gæster. Efter kaffebordet tog Vallekildeorkestret fat under ledelse af overbetjent Poul Hansen, Asnæs (vi erinder endnu orkestrets værdifulde medvirken ved jubilæumsfesten i 1957) og gav os tre kvarters dejlig musik. Og så tog forsamlingen selv fat og sang en række forårssange og salmer, inden forstanderen sluttede aftenen med at tage tråden op fra foredraget og stille spørgsmålet: Hvad er et menneske? og lod det besvare af den 8. salme, hvor det hedder: „Hvad er et menneske, at Gud tager sig af det! et menneskebarn, at Gud besøger det!“

Næste store begivenhed var forældredagen søndag d. 13. maj. Også denne gang glædede mange forældre både deres døtre og os her på skolen med at møde frem. Dagens forløb var omtrent som tidligere. Efter kaffebordet i foredragssalen lagde frk. Pade denne gang for med at tale om sygeplejeuddannelsen og dens krav af faglig og kundskabsmæssig art, hvorefter forstanderen talte

Fra »Mirjams velsignelse«

ud fra en linie af en salme af Grundtvig: „Gør vor kolde kundskab varm!“ Så var tiden inde til en rundtur på skolen, og de fleste forældre nåede at besøge hver enkelt af os lærere i vore hjem og få en lille snak med os. Efter festmiddagen i spisesalen samledes vi så i gymnastiksalen, hvor elever og lærere opførte „M i r j a m s V e l s i g n e l s e“. Med kaffedrikning og aftensang i spisesalen sluttede dagen. Vi siger tak til de forældre, som glædede os med at komme.

Og på den obligatoriske e l e v e k s k u r s i o n var vi den 25. maj. Denne gang fandt vi på noget, som vi ikke før har præsteret: at tage til udlandet — hvis ellers H e l s i n g b o r g kan føles sådan! Vi startede tidligt om morgenen i to store rutebiler, kørte op gennem det vårfriske Nordsjælland, satte over sundet, var i Maria-kyrkan, på Kärnan — og på indkøb. Så igen en dejlig køretur langs strand og gennem skov til Ballerup, hvor vi som tidligere blev helt usandsynligt gæstfrit modtaget på L ø v e n s k e m i s k e F a b r i k k e r og fik forevist alt det interessante, som er at se der. Hver gang vi i fremtiden griber vores æske med albyltabletter, vil vi erindre denne oplevelse. Så styrede vi mod R o s k i l d e D o m k i r k e og færdedes en god times tid under forstanderens ledelse i dette stykke Danmarks- og kirkehistorie, hvoraf man aldrig bliver træt. En dejlig tur, som rystede os godt sammen.

En masse mennesker har besøgt os i den sidste tid: aftenhøjskolen fra Bethesda i København under ledelse af sin forstander, overlærer H a n s R ø p k e, søndagsskolerne fra Holbæk med forældre, do. fra Uggerløse, sygekassebestyrelsesmedlemmer fra Kalundborg og omegn og endelig Nordsjællands K.F.U.M. og K. Vi er glade for, at man vil gæste vor skole, og at vi kan være en lille smule til nytte også på den måde.

At vort gamle feriebarn, „københavnerdrengen“, K a j H a n s e n, nu for syvende har været på sommerferie hos os må også nævnes; selvfølgelig fejredes hans fødselsdag efter alle kunstens regler traditionen tro.

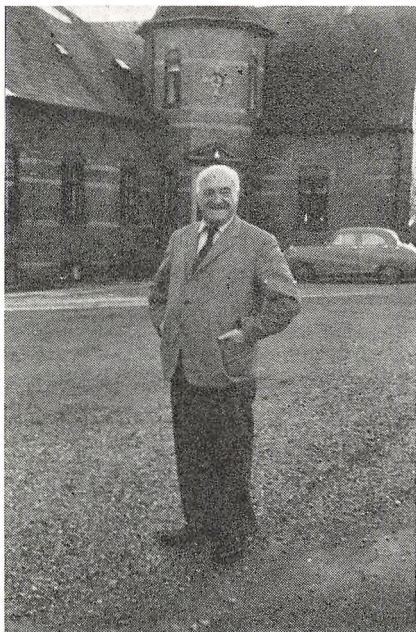
Og endelig har skolens b e s t y r e l s e holdt sit årlige ordinære møde under ledelse af dens formand, provst C. P. A g g e r, Halsted. Som altid en festdag.

Og så havde jeg virkelig nær glemte det — se om ikke Dansk Sygeplejeråds gæve formand, sygeplejehøjskolernes svorne ven, frk. M a r i a M a d s e n pludselig kommer c y k l e n d e hertil (start fra København kl. 4,30, ankomst til Fårevejle højskole kl. 10, foredrag for eleverne kl. 11 og videre på cykel til Værsløv)! Og så dertil som altid frisk og oplagt. Hatten af!

Men på søndag er det hele forbi — så stiger vandstanden i vores lille sø, den, der ikke, som nogle mener, er resterne af den udtørrede Lammefjord, men simpelthen er dannet af opsamlede afskedstårer fra skolens 55-årige historie! Men herom næste gang.

Vagn Møller død

Rødkilde Højskole har haft den sorg at miste sin forstander, og kredsen af danske sygeplejehøjskoler har dermed lidt et tab. Vagn Møller var med sine 77 år den ældste i forstanderflokket. Var Maren Grosen i Testrup moderen, så var Vagn Møller den faderlige ven iblandt os. Hans bundethed til de gamle højskoletraditioner var så afgjort noget positivt og værdifuldt i samtale og forhandling — ja, han var gennem sin person og skikkelse et stykke levende dansk højskolehistorie, som vi havde godt af at have for øje. Af sine gamle elever vil han ikke blive glemt, endnu mindre af den store kreds af medarbejdere, der igennem de mange år har stået ved hans side, og som oprigtigt holdt af ham. — Og så går tanken til dem, der nu skal føre Vagn Møllers gerning videre, med alle gode ønsker om, at det må lykkes at løfte arven.

„Som leret er i pottemagerens hånd —” (Jer. 18, 1 ff.)

Som hånden former leret,
 hvor ringe det end er,
 så det til nytte bliver
 og derved får sit værd —
 just sådan kan et hjerte,
 der føler syndens bånd,
 forvandles til at være
 et ler i Herrens hånd.

Han tager det så nænsomt,
 det stakkels brudte ler;
 med kærlighedens øje
 han syndens mærker ser —
 dog, er end leret ringe,
 han kaster det ej hen;
 om værket straks ej lykkes,
 forsøger han igen!

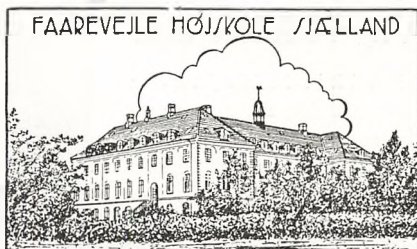
Så manges sjæl sig vander
 i Herrens mesterhånd,
 mens han af leret skaber
 en himmelsindet ånd;
 og manges sjæl forglemmer,
 at kun af lydigt ler
 kan dannes kar til ære,
 hvorved Guds vilje sker.

Lær mig at være stille
 for dig, o Herre kær,
 som leret er i hånden,
 der giver det sit værd!
 Da skal din gerning lykkes
 trods verdens gøglespil,
 da kan du forme sjælen,
 min Gud, helt som du vil.

Marie Mølgård (1919).

*Fra
og
til*

ELEVKREDSEN

TAK!

Til gamle elever, som glædede mig med en hilsen til min 80 års dag, og som jeg på grund af manglende adresser ikke kan nå på anden måde, sender jeg gennem „Sølvsnoren“ en hjertelig tak.

C. M. Julin.

BRYLLUP

D. 26. august vies sygeplejeelev, frk. Gisela von Bistram (efterår 1960) til professor, dr. agr. Arthur Schürmann. Bryllupsadressen er: Onsgårdsvej 29, Hellerup. Fremtidig adresse: Kaiser Friedrich Ring 84, Wiesbaden, Tyskland. Til lykke og velsignelse!

RETTELSE

Den gode lille sang, som var i Sølvsnorens aprilnr., „Jeg er i Herrens hænder“, er skrevet af domprovst Erling Tobiassen, Tønsberg i Norge. Det var oversætterens navn, der stod anført under den. Undskyld!

ADRESSEFORANDRINGER:

S. 51 Elly Møller, „Red Barnet“, Lynæs pr. Hundested.

S 54 Ase Madsen (f. Simonsen), Højene, Hjørring.

S 54 Ingrid Christensen, Sportsvej 62, lejligh. 210, Glostrup.

54—55 Elisabeth Frederiksen (f. Jensen), Ewaldsgade 8 A III, Kbhvn. N.

54—55 Kirsten Thagård Andersen (f. Olsen), Bækkelund, Lysbro, Silkeborg.

55—56 Gerda Slot, Frederiksberg hosp., Ndr. Fasanvej 57, Kbhvn. F.

55—56 Ruth Wøller (f. Jensen), Vangeledet 3, Virum.

S 56 Karen Andersen (f. Thomsen), Nørrevænget B-5, Moldevej, Vejle.

56—57 Anna Jørgensen, c/o Laurits Jørgensen, Harndrup st.

S 57 Inger Schou (f. Westh), Mariagervej 2 A, Hobro.

57—58 Ulla Marker, Centralsygehuset, Hillerød.

57—58 Inger Vester, Sct. Mikkelsgade 22, Viborg.

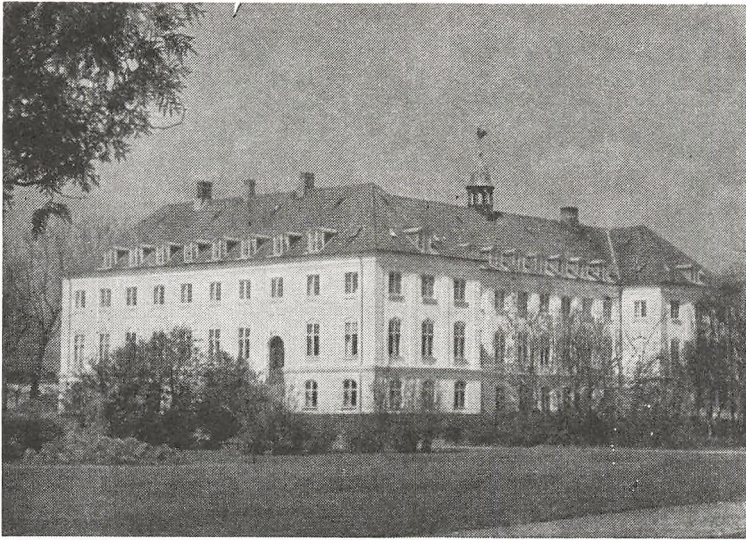
E 58 Edith Dannevig Jensen (f. Carlsen), I. P. Jacobsensvej 19, Abyhøj.

E 58 Lis Jensen, afd. C I, Diakonissestiftelsen, Kbhvn. F.

E 58 Asta Boskov Mikkelsen (f. Hansen), „Skovly“, Østervrå.

Udgiven af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

52. årg.

August 1962

Nr. 8

Marta og Maria

Til klenodierne her på Fårevejle Højskole hører også *Søren Bays* maleri »*Marta og Maria*«, som hænger på foredragssalens bgavæg. *Søren Bay* malede billedet i 1904, og lige til 1947, da skolen åbnede igen efter den lange tid, den var beslaglagt til andre formål, hang det i *Bays* fotografiske atelier i *Asnæs*. Da lod *Bay*, skolens gamle og trofaste ven igennem de mange år, af glæde over, at der var blevet skole igen, det ophænge her, og her skal det hænge, siger han, så længe her er højskole.

Det vil sikkert interessere gamle elever at vide, at det er *Bays* søstre, fru *Valborg Lisberg*, født *Risegård*, der har stået model til *Marta*, og hendes veninde *Ingeborg Larsen* til *Maria*; begge var de elever her på skolen sommeren 1908.

At der bor en kunstner i *Søren Bay*, kan der ikke være nogen tvivl om. Hans *Lammefjordsbillede* i foredragssalens forgrund glæder vi os daglig over, og sådan har man nu gjort

i over 40 år. Maleren *Hans Nielsen* sagde engang: »Bay, du skulle jo have været maler!«; men han måtte ikke, ellers var han gået den vej; nu blev han fotograf og en banebryder inden for sit fag. Men vi, som daglig tilbringer flere timer imellem hans to billeder i foredragssalen, vil give Hans Nielsen ret.

»*Marta og Maria*« taler til os hver gang vi ser det. Hvad siger det da til os?

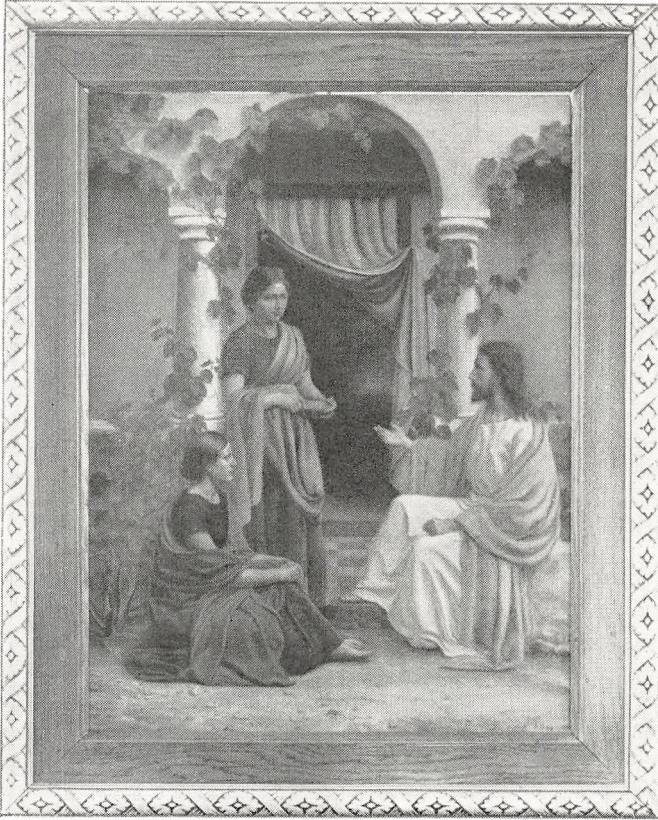
Betania, hvor de to søstre boede sammen med deres broder Lazarus, har altid været typen på det kristne hjem. Så siger da dette billede, hængende midt iblandt os, at Fårevejle Højskole ikke skal være en »anstalt«, men et *hjem*, hvori vi deler alt godt med hinanden, taler kærligt til hinanden, hjælper hinanden, forstår hinanden, så ingen kommer til at gå ene — og hvor Jesus Kristus ikke er en fremmed.

Og kan man ikke sige, at de to søstre repræsenterer de to *sider af livet her*? Her er jo en *Martaside*, den aktive, *faglige*, som vender udad og fremad mod den gerning, vore elever har valgt, og som kalder os til travlt arbejde og lægger beslag på os fra morgen til aften. Og en *Mariaside*, den side, som vender indad og opad, og som i bogstavelig forstand består i at *lytte* i stilhed for at få horisont, sammenhæng og perspektiv, ja finde mening og ståsted i det vanskelige menneskeliv.

At der inden for skolens rammer findes sådanne to tilsyneladende vidt forskellige sider, har forekommet nogle mærkeligt; ja de to sider har ofte været i *diskussion med hinanden*, om ikke her, så andre steder. *Martasiden* har overlegent sagt til *Mariasiden*: hvad skal du her? det er til ingen nytte, du sidder dér og lytter; sygepleje er noget med *hænderne og hovedet*, det er færdigheder, teknik, latinske navne, håndværk, erhverv og karriere; hvad vedkommer sygeplejerskens personlige liv denne bestilling? Og vi kan vel heller ikke komme uden om, at *Mariasiden* undertiden heller ikke helt har forstået det faglige, dygtiggørelsen; hvad skal al denne ny-modens studering til? sygeplejen har før kunnet klare sig uden det; den megen læsning og al denne klogskab fjerner bare sygeplejersken fra patienten; nej, når blot *hjertet* er ret vendt —!

Men vi lader os nu sige af billedet: *de skal være der begge to*; *Marta* og *Maria* skal forstå hinanden, kan ikke undvære hinanden — de skal forenes i sygeplejersken og derfor også i uddannelsen. *Marta* skal være der med al sin travlhed og stræben og faglige dygtighed, med sin bevidsthed om kravenes storhed og mangfoldighed og om nødvendigheden af at tage alt det nye i brug i gerningen; her må vi ikke stå stille, men stadig være på vej. Men *Maria* skal også være der, d. v. s.

mennesket, der har lært at *lytte*, som kan lytte til *andre* mennesker og forstå dem, fordi det lærte at lytte til sit eget hjerte, til *hjerteslaget* i mennesket, sådan som det også er udtrykt i litteratur og kunst, og til *Guds* tale, han, som skabte

os, er menneskets herre og véd, hvad dets behov er, fordi mennesket ikke er bare kød og blod; men evigheden er nedlagt i det, og dets håb er Jesus Kristus — det ord, der i egentligste forstand gør patienten til *medmennesket*.

Ja, de har noget at give hinanden og *lære af hinanden*. Når alt det udvendige, lærdommen, det tekniske og erhvervsmæssige tager overhånd, når der i patienten kun ses et stykke kød og blod, og når gerningen løsrives fra det personlige liv, har Marta i sandhed noget at lære af Maria. Og når sygeplejersken bliver en »engel uden hænder«, ja, da har i sandhed Maria noget at lære af Marta.

Nej, de kan ikke skilles, de to — de må bo *under tag med*

hinanden, hvad vi jo da også gerne ville, at de skulle gøre på sygeplejehøjskolerne. Og ikke bare det; men de må *være ét*, de må *smelte sammen*. Mariatimer og Martatimer skal ikke bare veksle i passende omfang; men timerne må være begge dele på én gang; *Martatimerne* med deres fysik og anatomi o. s. v. må tillige være timer, hvor der *lyttes*, hvor der høres dybe toner og mægtige perspektiver anes: Guds skaberværk. Og foredragenes *Mariatimer* må ikke føre til indadvendthed og bare nyden, men kalde ud til *kærlighedens travle tjeneste*.

Gamle elever, se endnu engang på det gamle billede! læs dertil, hvad der fortælles i Lukas 10, 38—42! og lad begge dele, billede og ord, få lov til i fællesskab at sige jer det, som I ikke har kunnet undgå at fornemme, mens I var elever: Kristendom er ikke flugt fra dette jordiske liv med dets pligter i hjem og arbejde m. m. Men vi véd, at der midt i det alt sammen er noget aldeles afgørende, noget i egentligste forstand livsvigtigt og *altoverskyggende nødvendigt*, uden hvilket alt er tabt: *Jesus Kristus og hans ord*. Tid til at lytte derfor til *har* ingen af os på forhånd — den må *tages*, den må ofte *tilkæmpes*.

K. Rob. H.

✧ FRA SKOLEN ✧

Siden sidst — har vi oplevet to vigtige ting: For det første har vi måttet tage afsked med vort forårshold 1962. Det skete lørdag aften den 23. juni under udfoldelse af det traditionelle ceremoniel, indledt i spisesalen med festmiddag og fortsat i gymnastiksalen med den gode Felix-film „Skæbne eller skabervilje“, som vi synes afrunder vores undervisning og samler den til et hele, hvad enten der står anatomi og fysik eller kristendomskundskab og litteratur på skemaet, — og derefter i foredragssalen, hvor frøken Lilly Frederiksen denne gang holdt afskedstalen ud fra tre små ord: „Kend dig selv! vær dig selv! og giv dig selv!“

Efter kaffebordet vistes en række farvelsbilleder taget i forårets løb, og derefter var ordet frit. Herunder tog Kate Lundshøj Petersen ordet for på holdets vegne at tolke dets tak til skolen: „Vi drager herfra i besiddelse af god viden og en grund at bygge videre på. Vi skylder skolen tak for hjælp til at tilegne os de til sygeplejen nødvendige kundskaber. Men det er ikke alene på det faglige område, vi har lært noget; skolen har taget sigte på at berige os på det åndelige område — en verden, som vi ikke kendte før, har åbnet sig for os; og hvad har ikke kammeratskabet betydet for os! Vi har lært at tage hensyn til andre og forstå, at der også

er andre end vi; og så lader vi i øvrigt vore tanker gå til de tre kammerater, som var hos os, da vi begyndte, men ikke mere er iblandt os.“ Så overrasktes en gave til skolen, nemlig tre dejlige havestole, og blomster til skolens damer. Også en fornøjelig sang tolkede afskedsfølelserne. Også Käte Jørgensen, Anne-lise Sørensen, Annie Hastrup og Kirsten Winther havde noget godt på hjerte — den sidste talte om, hvordan det var sket her på skolen, at øjet var blevet opladt for en verden så stor, så stor, meget større, end vi troede; men ikke alene var øjet blevet opladt udad — også opad! Frøken Frederiksen holdt auktion over skolebøgerne, men fortrød i sidste øjeblik, Frøken Else Brandenburg, som nu efter at have tjent os godt som sygeplejelærerinde i et år og skal fortsætte sin uddannelse på kursus ved Århus universitet og derfor må forlade os til vor store sorg, havde ordet til en afskedshilsen, lige såvel som der fra skolens side lød en stor tak til frøken Brandenburg.

Det var imidlertid nu blevet mørkt, og bålet og de kulørte lygter i haven var tændt. Efter en række sange sluttede forstanderen

aftenen og dermed forårsskolen 1962 med at minde om de linier, vi så ofte havde sunget sammen. „Nuvel, min Gud, så lægger jeg mit liv i dine hænder“. Med hinanden i hånden i en stor kreds og med et „Altid frejdig —“ på vore læber sagde vi så hinanden farvel. Men vi slipper vist ikke helt hinanden, selv om vi er „spredt ud i kæden“ —. Tankerne går til jer allesammen dér, hvor I nu er, og sådan som I har det i jeres glæder og skuffelser.

Den anden store ting, vi har oplevet, er naturligvis modtagelsen af vort efterårshold den 1. august — 107 nye elever. Hvor tæt eleverne er stuved sammen, kan vist tidligere elever forestille sig — men „trykket“ har været meget stort, og hvad gør vi ikke, når unge piger med rimelige grunde presser på og gerne vil ind!

De mange nye elever er faldet godt til, har vi en fornemmelse af; vi er også svært glade for dem, og endnu har vi da ikke hørt nogle af de bekendte „førstemånedssuk“ over arbejdet. Det er jo nemlig nok på forhånd sivet ud, at en sygeplejehøjskole er en højskole, hvor der arbejdes. Eleverne er nok også ved indbyrdes at finde hinanden — ikke mindst rystedes vi sammen den 1. lørdag aften ved den nok som bekendte „fødselsdagsfest“. To aftener har eleverne også været fordelt på skift rundt hos alle lærerne og i forstanderens stuer; selv om disse sidste er store, kunne de dog ikke denne gang rumme hele flokken på én gang.

Ved vort offentlige velkomstmøde onsdag den 8. august havde vi den glæde at have domprovst Nepper-Christensen, Helsingør, iblandt os. Domprovstens foredrag havde overskriften „Ni-

Else Brandenburg

hilisme og tro": „Nihilisme er den indstilling, der har tabt troen på enhver mening med tilværelsen. Dens motto er: intet er sandt, og alt er tilladt. Shakespeare siger et sted: „Livet er kun en vandrende skygge, en skuespiller, der spankulerer rundt på scenen, en fortælling fortalt af en tåbe“. Og Søren Kierkegård skildrer menneskets egentlige nød som fortvivlelse, hvilket er det samme, blot sagt med andre ord, der tillige udtrykker nihilismens konsekvens. Men her kommer så evangeliet og forkynnder, at i Kristus har tilværelsens sidste grund, Gud selv, givet sig til kende. Og derfor er der i kristendommen lægedom mod fortvivlelsen, meningsløsheden, nihilismen. Når Gud har skænket os den gave, der hedder den kristne tro, er det vel naturligt, at en så stor gave sætter „mærker“ i menneskets liv. Og disse mærker er efterfølgelsen af Kristus. Han har kaldet os. At være en kristen er ikke noget, man er i kraft af selv, men i kraft af ham. Kristus kommer og bringer troen med sig og placerer os midt i den. Vi er kristne, fordi han kalder os og kalder os til efterfølgelse. Kristen tro og kristen vished kommer dér, hvor mennesker ved sig kaldet af Kristus og har nok i dette kald.“

Efter en kaffepause fortalte domprovsten oplevelser fra sine rejser i ind- og udland med drengekorset fra Herning, hvor han jo har virket i 10 år.

Krista Eriksen

Som erstatning for frøken Else Brandenborg har skolen „fæstet“ sygeplejerske, frøken **Krista Eriksen** for de kommende to kursus. Vi er glade for, at frøken Eriksen vil hjælpe os, og vi tror også, at hun allerede nu kan siges at være faldet til hos os og i undervisningen. Frøken Eriksen er fra Haverslev og har fået sin uddannelse på Diakonissestiftelsen og senere været elev på Haslev Udvidede Højskole i to semestre.

Til den forløbne sommerferies oplevelse hører et to-dages samvær på **U b b e r u p H ø j s k o l e** for alle sygeplejehøjskolernes medarbejdere d. 27.—28. juli. Vi bekræftedes i netop heri: vi er medarbejdere på en fælles stor sag — og vi siger tak til U. H. for gæstfrihed.

„Hillcrest“ School, Jos, N. Nigeria, den 13. juli 1962.

Brev fra Doris Funch

Kære alle på skolen!

Rigtig hjertelig tak for brevet, som jeg fik for nogen tid siden, endnu mens jeg var nede i Numan! Nu er jeg lige begyndt på „Hillcrest“, og skønt det kun er godt 2 mdr. siden, vi forlod Amsterdam, synes jeg, der er sket så meget siden; jeg forstår slet ikke, det er så kort tid siden.

Vi rejste fra Amsterdam med båd den 4. maj. Inge og Niels Houe, der er bygmester i Numan, deres to børn og jeg fulgtes ad. Vi sejlede med en hollandsk båd, og da vi var de eneste passagerer, kunne vi gå overalt på skibet og havde en dejlig tid de 17 dage, rejsen varede. Jeg brugte en del af tiden til at læse hausa, og selv om det ikke var så meget, jeg kunne nå, var det mig en stor hjælp i den tid, jeg var i Numan. Skolen heroppe havde nemlig ferie, da vi kom herud, så jeg var på hospitalet en måned, før jeg kom herop. Det var dejligt at få lov til at arbejde blandt afrikanerne og at lære den danske stab dernede at kende, inden jeg skulle herop til Jos.

Her på skolen er der ca. 270 børn. Deraf er de 110 kostskoleelever, resten dagskoleelever, hvis forældre arbejder i eller i nærheden af Jos. Der er børn fra 6 forskellige missioner her. De fleste er amerikanere, en del englændere, 6 danske og nogle få fra andre dele af verden. De danske børn er med i de amerikanske klasser undtagen i regning, hvor de er i den britiske. Der er Helle i første klasse, Per, Povl og Lau i 2. klasse, Lars i 4. klasse, og Bitten i 6. klasse. De fem ældste er det meningen, at jeg skal undervise i dansk, Danmarkshistorie, dansk geografi og lidt dansk regning. Men mit egentlige arbejde er at være sygeplejerske for børnene heroppe og den afrikanske stab med familie knyttet til skolen.

De er vældig søde, børnene herude. I går var der åbningsfest for det nye skoleår, og hvor var de søde, de små 1. klasser — kun 6 år gl. Herude begynder de 1 år tidligere end hjemme i Danmark. Jeg er glad for, at jeg får lov til at undervise de danske børn; de er jo de eneste, jeg kan snakke dansk med, og jeg glæder mig meget til de timer, selv om det jo egentlig skulle være en med både sygepleje- og lærerindeuddannelse, der skulle være her.

Skolen ligger oppe i højlandet, og vi har et dejligt klima heroppe.

Her i regntiden kan det endog være så koldt, at en god, tyk striktrøje er god at have på. Lige uden for mine vinduer står et stort mangotræ og et citrontræ med masser af store, modne citroner. Hawaii blomster gror også heroppe og blomstrer for øjeblikket, og roserne står i fuldt flor. Ude i den anden ende af Jos ligger den danske Sudanmissions feriehjem „Logon Luke“, og nu i denne tid er der nogle danske oppe på ferie, så Inge og jeg tager derud en gang imellem. Det ligger helt oppe i klipperne, og vi synes selv, der er en dejlig plads derude.

Nu er det tiden, hvor børnene kan komme op for at få skiftet forbindinger og lign., så jeg vil slutte for denne gang med mange hilsener til alle på skolen fra

Doris Funch.

*Fra
og
til*
ELEVKREDSEN

BRYLLUPPER

Sygeplejerske, frk. Inga Sørensen, Timring, (E. 1958), blev viet i Timring kirke den 9. juni d. å. til Ejnar Villy Nielsen, Ravnborggade 29, Herning.

Sygeplejelev, frk. Kirsten Frøhlich Rasmussen, (F. 1961), viedes i Fuglse kirke den 4. august til maskinmester Palle Jeppesen. Fremtidig bopæl: Karlslunde.

Esther Sekkelund (S. 1957) blev 2. pinsedag viet til diakonelev Max Fredgård og bor nu i Skellebjerg.

„SORRIG OG GLÆDE DE VANDRER TIL HOBE —“

Denne linie af den gamle salme (D. S. nr. 41) blev vi mindet om her på skolen, da vi forleden dag erfarede,, at sygeplejerske, frk. Karin Qvist Rasmussen (E. 1958), efter at hun var blevet færdiguddannet på Frederiksborg amts sygehus i Hillerød nu i foråret, var blevet viet i Lynæs kirke den 28. juli til maskinteknikum-studerende Ole Koldkjær Olsen og havde fået deres hjem i Hillerød, hvor også Karin fortsatte sin gerning som sygeplejerske. Men — den 7. august mistede hendes mand livet ved en automobilulykke i Nordsjælland og begravedes fra Lynæs kirke den 11. august, altså nøjagtig 14 dage efter brylluppet. Pastor Niels Sørensen talte ved den lejlighed over det samme ord, som var blevet rakt dem ved brylluppet: „Lutter gode og fuldkomne gaver kommer ned ovenfra, fra himmelysenes fader, hos hvem der ikke er forandring eller skygge, der kommer og går“ (Jakobs brev 1, 17). — Vi ønsker for Karin og alle hendes kære, at de må blive båret igennem det svære af de „evige arme, der når helt herved“.

ANSÆTTELSE

Ved at blade i „Tidsskrift for Sygeplejersker“ fanges øjet af navnet Valborg Hjernø-Christensen (elev Fårevejle Højskole S. 1955) og en oplysning om, at hun var blevet ansat som forstanderinde på Nexø sygehus. Ja, det er det, jeg siger: hvad kan der ikke komme ud af at starte på F. H.! Til lykke!

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)
Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

52. årg.

September - oktober 1962

Nr. 9-10

Ved

SYGESENGEN

Nedenst. er fundet i bladet »Hospitalssangen« og skrevet af vor skoles gode ven, sognepræst Edv. Madsen, fh. Bregninge, nu Gudum, Vestjyll. Det er ikke bare nogle »tanker«, men sin erfaring, Edv. Madsen deler med os — både som patient og sjælesørger. »Sølvsnoeren«s læsere vil give red. ret: dette har ærinde også til os.

Af sognepræst *Edvard Madsen*, Gudum-Fabjerg.

Man færdes uvilkårligt stille og afdæmpet på en sygestue. Hvor mennesker er i lidelsens ofte svære skole, er der hverken brug eller plads for flotte og lette ord. Situationen afslører ubarmhjertigt alt *uægte*. Det føles nok ikke mindst af den syge.

Når vi derfor tænker på det altid aktulle problem, hvordan vi skal være til hjælp og opmuntring for dem, der skal dø, er der grund til at tale ærligt, kærligt og stiltfærdigt derom. Det føles af alle, der har deres gang på et hospital, at i den stue,

hvor et menneske skal beredes til døden, er man på *hellig grund*.

Så er det forøvrigt meget vigtigt, som en svensk overlæge engang skrev, at sjælesorgen ikke først skal øves, når døden er nær. Kommer præsten, eller hvem der nu er sjælesorger, først når døden nærmer sig, bliver han netop en dødens engel, og han skal dog være *livets* sendebud i tjeneste for *livets* Gud.

Derfor er det lykkeligt, når den *kristne sjælesorgs naturlige plads på hospitaler og sygehuse* i stedse højere grad aner-

kendes og tages i brug. I dette blad er det naturligt at give udtryk for, at hospitals-sangen og personalets *morgen- og aftensang* er til stor glæde og opmuntring og derfor også til gavn for patienten.

Når vi færdes på sygestuerne, møder vi *den ikke-troende*. »Det tror jeg ikke hjælper«, sagde en gammel mand, der for mig at se ikke havde lang tid tilbage. Man

kan møde mennesker med den indstilling, når man, som jeg gjorde den dag, taler om *at bede*. Og det må man respektere. For sådan en indstilling er døden ikke noget særligt; den er en naturlig afslutning på livet. Og så er der ikke mere.

Men vi har da vist lov til i al stilfærdighed og alvor at tale ud fra vort kristne syn, både om dødens alvor og om Kristi sejr og troens håb.

De fleste, også dem, der skal dø, gør sig nok forestillinger om døden, der mere eller mindre er præget af kristen tankegang.

Vi møder *de spørgende*. »Tror De selv på det?« Sådan spurgte en patient, der havde hørt mig prædike. Jeg kan endnu se det spørgende blik. Jeg kan endnu fornemme lidt af den stille glæde i sindet over at kunne svare ja af hele mit hjerte, ud fra skriftens ord og mit livs erfaring. Det var underligt at se dødsannoncen få dage senere.

Vi møder *de ængstede*. »De er præst, og jeg er en stor synd. Nu må De hjælpe mig med at bede«. Så er det stort at få lov at række en vejfarende ordets og bønnens hjælp til vejens sidste stykke.

Vi møder *de håbende*. Også de håbløst syge, der til det sidste hænger ved og håber på livet. Her kan det være uendeligt svært at være sandheden tro i kærlighed.

»Jeg ville så gerne være rask«. Sådan lød det efter en altergang. Og når man nu vidste, at de andre rent ud løj og lovede

det, de ikke selv troede på, hvad så? Så måtte man sige til sig selv: »Du må i alt fald ikke lyve!« Og så faldt det så ligetil at give udtryk for, hvor man dog forstod det ønske, men at her måtte vi lægge alt i Guds hånd. Og så kom der et svar, der tydeligt viste, at den syge selv var klar over, hvad vej det gik.

Ingen, der ved lidt om problemet, vil nægte, at det kan være *svært* at vide, hvad der er det rigtige at sige til den, der skal dø. Her vil et samarbejde mellem alle, der har med patienten at gøre, være såre værdifuldt. Så meget burde vi kunne være enige om, at vi skal i alt ikke lyve for den døende.

Vi har et *godt budskab* at bringe: et ord om Kristi sejr over døden — for den, der tror på ham.

Og for dem, hvis opgave over for de syge og altså også over for dem, der skal dø, er at bringe dem det budskab i sang og forkyndelse, er der et rigt væld at øse af, både i *Bibel* og *Salmebog*.

Vi møder da også de glade og frimodige. »Hvordan går det?« »Det går hjemad!« Det er lykkeligt, når der kan tales rent ud, når det, der skal ordnes, kan blive ordnet, at man ikke i de sidste kostbare dage og timer skal spille komedie for hinanden, men kan frit tale ud om alt, også om døden.

For kristne er her opstandelseshåbet det afgørende. Vi ved ikke meget om det, der ligger mellem døden og opstandelsens dag. Men så meget ved vi, og så meget har vi lov at sige til dem, for hvem det er et spørgsmål, når døden nærmer sig, at for den, der her har knyttet sit liv til Kristus i tro og lydighed, betyder døden også at være knyttet til ham, være *i Guds hånd*. Og mere behøver ingen af os at vide til trøst og frimodighed.

Men det store ord er *opstandelse*. I troen på den opstandne går det ikke mod natten og mørket, men mod dagen, Herrens dag, evighedens lyse dag.

Den, der har dette opstandelsens håb som sin frimodighed i liv og død, kan også med glæde og frimodighed forkynde dette budskab, række sin broder og søster, der strider med den hårde mørke død, det samme budskab, den samme trøst, det samme håb.

Vi vandrer mellem grave, vi mærker dødens vældige magt overalt. *Vi tror på Kristi sejr over døden*, og den tro, *det budskab må vi dele med alle, der ligesom vi selv skal dø*.

FRA SKOLEN

Siden sidst — har vi alle slidt bravt i det, både på den ene og den anden side af katederet. Vort store hold har svaret til vort første indtryk: det er en god flok, som arbejder og lytter, og som vi daglig glæder os over.

Men tid til at feste har vi da heldigvis ogsaa haft, både offentlig og mere indendørs. Ved vort offentlige møde i september havde vi den glæde at have landssekretær, frk. Maja Dalby som foredragsholder. Ved denne lejlighed blev der ogsaa taget afsked med distriktssekretær Niels Medom Madsens, der i 4-5 år var skolens nærmeste naboer, gode venner og medarbejdere. Mødet måtte på grund af den store tilslutning holdes i gymnastiksalen, som var dækket med borde og smukt pyntet med høstfarver. — Danskholdene har taget fat på deres dramatiske opgaver, vor lokale UHA har været i virksomhed, og høstgilde har vi holdt og er blevet rystet godt sammen.

Marie Medom, som vi med tak erindrer som vor gode sekretær og gymnastiklærerinde

Forst. og vor mor stak dog af nogle dage for at deltage i det nordiske højskolemøde på Södra Sunderbyns Folkhögskola ved Luleå i det nordligste Sverige. Deltagerne blev i foredrag sat ind i Nordkalottens problemer, og mødet sluttede med en kort studierejse til samernes folkehøjskole i Jokkmokk, til Kiruna og Narvik. Vi fortrod ikke den lange rejse, og eleverne

har forhåbentlig ogsaa fået udbytte af den gennem vor fortælling og vore billeder derfra.

Sidst, men ikke mindst, skal nævnes, at vi har haft besøg af „Mama Larsen“ — afrikanernes kælenavn for søster Johanne Larsen, der i 35 år stod støt på sin post som missionær og eneste medicinske hjælp i et område som Fyn, udsendt af Brødremenighedens danske Mission til Unyamwezi i Tanganyika (Østcentralafrika). Såvel dem, der kender Johanne Larsen, og dem, der ikke hidtil har fået lejlighed til at høre hende fortælle, anbefales varmt nogen: „Mama Larsen fortæller“ (fås: BDM, Christiansfeld, kr. 10,75 — ethvert overskud går til gerningen derude).

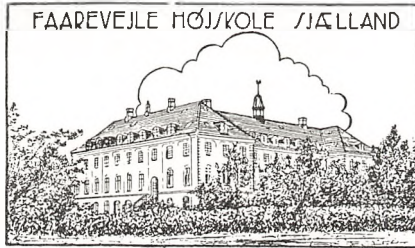
Johanne Larsen

DØDSFALD

Viggo Larsen, Yderby Lyng, Sjællands Odde, døde ret pludseligt d. 19. sept. Viggo Larsen var elev her på skolen 1919-20 og var siden da knyttet med de allerstærkeste bånd til „Lammefjordens hvide slot“, som han altid sagde; og få er der, der har fulgt sin gamle skole med større og oprigtigere troskab end han. Han har dog vist næppe én gang svigtet ved elevstævnerne, og „Sølvsnoren“ stod indbunden på hans reol i seks bind lige fra 1908. Vi mindes ham med tak.

*Fra
og
til*

ELEVKREDSEN

BETHESDAS AFTENHØJSKOLE

i København lægger i disse dage ud med en ny sæson. Dens forstander, overlærer **Hans Røpke**, har sendt os et program — med det resultat, at man siger til sig selv: om du havde boet i Københavns nærhed, da vidste du nu, hvor du skulle tilbringe dine onsdagsaftener! Og når så forstanderen tilmed skriver til os, at det er hans skoles mål „at holde kontakten vedlige med vore højskoler rundt omkring i landet og med de gamle elever, der mindes deres højskoletid med taknemmelighed, og som ønsker at genopleve noget af det, de fik gennem højskolen“ — ja, så kan der ikke være nogen tvivl: I gamle elever, som bor i og om København, skriv eller ring efter et program (forst. **H. Røpke**, Borgm. Godskesens Pl. 3, Kbh. F. Fasan 3269) og overbevis Dem om, at der her bydes på noget så værdifuldt, at De må være med!

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

mødes i Hjallerup Missionshus lørdag den 27. oktober kl. 20. Forstander **P. Møller**, Hellebjerg Idrætsungdomsskole, taler om „Ansaret for dig selv“. Alle er velkomne! P. u. v. **Tage Sanden**.

FAREVEJLEKREDSEN PÅ FYN

stævner sammen søndag den 18. nov. kl. 14,30 på KFUM, Skibhusvej, Odense. Forstander **K. Robert Hansen** kommer til stede og vil fortælle og vise farvebilleder fra sin Færørejse. Alle tidligere Fårevejleelever med pårørende er velkomne. P. u. v. **Johs. Madsen**.

KFUM OG KFUK'S STORBYARBEJDE I KØBENHAVN

arrangerer igen i år i samarbejde med en række højskoler en Højskolefestaften mandag den 12. nov. kl. 20 i KFUK's hovedforening, St. Kannikestr. 19. Formålet er dels at skabe en festlig sammenkomst mellem højskoleelever i København, dels at præsentere KFUM og K's storbyarbejde. Af programmet følg.: festtale v. forst. **Henrik Christensen**, Haslev Højskole, opførelse af „Hvad er det at leve?“ ved unge fra Helleruplund, „Vi synger sammen“ ved alle, kaffebord m. m. Højskolesangbogen medbringes. — Disse festaftener har været yderst vellykkede og fundet en glædeligt overraskende tilslutning. Det anbefales på det varmeste at være med.

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS, AARHUS

har sammenkomst på KFUM, Klostergade 37, onsdag den 7. november kl. 20. Forstander J e f T a n g e, Rønde Højskole. Vel mødt!

P. u. v. J e n s G a n e r.

NY MISSIONÆR

Det var os en meget stor glæde at erfare, at endnu en af vore tidligere elever har meldt sig og er blevet antaget til tjeneste derude, hvor det for alvor brænder på — Afrika. Det er E r n a P o l d, som var elev her vinteren 1952-63 og fortsatte sin uddannelse på Hornsyld sygehus. Vi vidste godt, at Erna Pold i adskillige år har været beredt til at rejse ud som missionær; nu blev det så til alvor, idet D a n s k f ø r e n e t S u d a n m i s s i o n antog hende ved sit årsmøde i Århus i september. Erna Poul har specialiseret sig som operationssygeplejerske og har tillige jordemoderuddannelse i England, så hun er velkvalificeret til gerningen. Hendes udrejse vil snart finde sted. Vi glæder os til at kunne bringe breve fra hende her i vort blad.

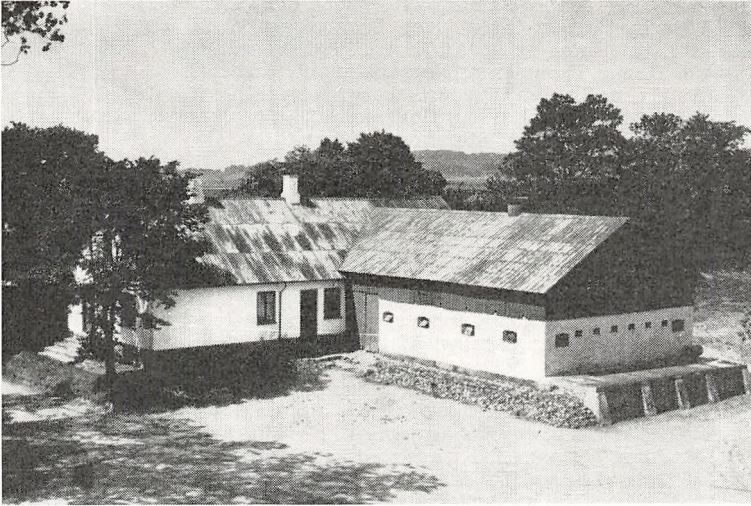
REVERENTER TALT — KASSEN ER TOM!

Men gode råd er heldigvis ikke så dyre i dette tilfælde. Det er jo oktober — den måned, hvor vi i vort blad lægger et girokort til indbetaling af kontingent, og hvor det derefter s t r ø m m e r ind med penge! Og så er det jo ingen sag. Nu skal vi blot have overtalt både trykker og post til at give os kredit for dette nummer! Kontingentet er stadig som for en menneskealder siden 5 kr. om året. Dog ønskede generalforsamlingen sidst, at der blev føjet et m i n d s t til — altså mindst 5 kr. I denne gode og frie forening overlader vi altså trygt til de enkelte at lægge OMS, dyrtids-, overenskomst- og aldertillæg på — eller lade være. Og så hylder vi i øvrigt princippet: hellere k u n 5 kr. end intet! — Lige én ting til: Skriv i girokortets afsenderrubrik det navn og den adresse, hvorunder bladet modtages, ellers kan vores gode sekretær — trods dygtighed og sporsans — ikke hitte ud af det.

BRYLLUP

B r i t t a H a n s e n, (F. 1959) 1. sept. færdig med sygeplejeuddannelse og d. 8. sm. md. i Egtved kirke viet til ingeniør K u r t B e r t e l s e n. Parret har slået sig ned på Brombærvej 13, Hjallese. Vi ønsker af hjertet til lykke.

Gamle og nye perspektiver

Flintholm 1905—60

Flintholm 1960 —

Her bor tv. lærerinde, frk. Johanne Mikkelsen og th. gartner og pedel Tage Jensen med familie

Adresseforandringer

- S 53 Gerda Obel (f. Bach), Alborgvej 8, Viborg.
 54—55 Sonja Frandsen, Randersvej 76¹ nr. 8, Århus N.
 S 56 Sørine Jensen (f. Nielsen), Porsvænget 12, II, Herning.
 56—57 Karen Margrethe Andersen, Skyttemarksvej 37, Næstved.
 56—57 Hanne Thomassen, Nørre Alle 76¹, Århus C.
 57—58 Hanne Larsen, Frederiksberg Hosp., Kbh. F.
 F 58 Inge Frimann Larsen, Holbækvej 26, Sorø.
 F 59 Solveig Knudsen, Statshosp., Viborg.
 F 59 Gerda Kristensen, Statshosp., Viborg.
 F 59 Vera Hofmand Kristensen, Statshosp., Viborg.
 E 59 Eva Sellebjerg, Maribo sygehus, Maribo.
 F 61 Birgit Beck Jensen, Ndr. Vindinge Mark, Vordingborg.
 E 58 Kirsten Degnegård, Sygeplejeboligen I, Kommunehusp., Århus.
 E 58 Gerda Nielsen, Børnehosp. Fuglebakken, Kbh. F.
 E 59 Marie Hansen (f. Bennetsen), Kortegade 1, I. tv., Haderslev.
 E 59 Gerda Kirkegård, Centralsygehuset, Holstebro.
 E 59 Judith Madsen, Amtssygehuset, Næstved.
 E 60 Ella Forsberg Nielsen, Sygeplejeskolen, Vejle.
 F 61 Iris Bendtsen, Danevej 34, Skagen.
 S 16 Anne Lauridsen, Østergårdsvej, Aulum.
 S 39 Edel Hansen, c/o fru Jørgensen, Koholm hønseri pr. Skibby.
 40—41 Johs. Jørgensen, Kirkestræde 49, Køge.
 48—49 Johs. Larsen, Fredskovhellet 7, Hillerød.
 51—52 Esther Møller Andersen (f. Rasmussen), Tulstrup, Nødebo, Fredensborg.
 S 52 Asta Christensen (f. Kidholm), Anlægsvej, Skjern.
 S 52 Mathilde Kortegaard (f. Munk Nielsen), Vinkelallé 14, Thisted.
 52—53 Grethe Skov, Sønderbro hosp., Sundholmsvej 6, Kbh. S.
 S 54 Inger Pind, Ejderstedsgade 4, 3., Kbh. V.
 S 54 Else Sørensen (f. Olsen), Søllerødvej 90, Holte.
 55—56 Birte Brandt (f. Eliassen), Sygehuset, Esbjerg.
 55—56 Lis Jensen, Sygehuset, Nykøbing Mors.
 55—56 Solveig Rasmussen, Kølvej 52, Grenå.
 S 56 Grete Jensby (f. Petersen), Torvet 12, Saksøbing.
 56—57 Helen Andersen, Gladiolusvej 13¹, Kbh. S.
 56—57 Kaja Gundersen, Frederikssundsvej 57³, Kbh. NV.
 56—57 Ingrid Kristensen, Væbnervej 1 tv., Bispebjerg, Kbh. NV.
 56—57 Connie Nielsen (f. Fensholdt), Refsøgård, Sommersted.
 56—57 Marita Zacharias (f. Petersen), Skydebaneg. 12³ tv., Kbh. V.
 S 57 Anna Margrethe Filskov, Marselisborg hosp., Århus C.
 S 57 Esther Sekkelund, Kolonien Filadelfia, Dianalund.
 57—58 Inga Skærbæk Nielsen, Skærsøvej 29, Brøndby strand.
 57—58 Grethe Poulsen, Sygehuset, Skanderborg.
 57—58 Ellis Roed, Bernstorffsvej 93, Hellerup.
 E 58 Nina Bremerstedt (f. Jepsen), Kongevej 20³, Viby J.
 E 58 Edith Dannevig Jensen (f. Carlsen), Ny Munkegade 68³, Århus C.
 E 58 Inge-Lis Roer Pedersen, Ydre Ringvej 92, Århus.
 E 58 Inger Wounlund, Statshosp., Viborg.
 F 59 Birthe Andreasen, Frisørsalonen, Algade 49, Roskilde.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

 Sølvsnoeren
Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

52. årg.

November 1962

Nr. 11

Er sygdom Guds vilje?

Af sognepræst
V. J. Fibiger-Erlandsen,
Gjesing.

Sognepræst Fibiger-Erlandsen har — som frugt af både studier og personlige erfaringer — ved et off. møde her på skolen holdt et foredrag, som satte tanker i bevægelse hos os. At problemet kristendom og lidelse ikke er udtømt her, er klart; men der er peget tydeligt på noget, som aldrig må glemmes i den kristne kirke.

Sognepræsten ved St. Pauls kirke i York, *F. L. Wyman*, har i en bog: »Den guddommelige læge« skrevet følgende: »Engang fandt jeg i et offentligt bibliotek en bog om menneskelig lidelse. Da jeg bladede i den, faldt mit blik på følgende udtalelse: Gid alle, der lider, må lære, at den eneste ting, der kan bringe dem fred og trøst, er at tage imod (*acceptere*) lidelsen og udnytte den i overensstemmelse med de højeste åndelige principper og det kristne ideal«.

Det er den traditionelle kristelige holdning over for sygdom — også herhjemme —: »Vi bør ydmygt bøje os og bære vore lidelser; for de er Guds hjemsøgelse, et »kors«, som Han lægger på os til vor opdragelse og forædling«.

Pastor Wyman er en af de mange inden for den engelske kristenhed, som tager skarpt afstand fra dette traditionelle syn på sygdom. Han siger det så stærkt: »Alt, hvad vi véd om Guds natur og væsen, gør det totalt umuligt at acceptere sygdom som noget, der er sendt af Ham! Hvad ville vi tænke om en jordisk fader, der for at opdrage sit barn indpodede en eller anden farlig og pinefuld, ødelæggende sygdom i dets legeme? Ville vi ikke forlange en så unaturlig fader indlagt til mentalundersøgelse? Er det da ikke en skammelig bagvaskelse af den hellige og alkærlige Gud at beskyldte Ham for noget tilsvarende?«

Hvordan er da Guds holdning over for sygdom?

Et klart og utvetydigt svar får vi kun ved at betragte *Jesus Kristus*, Guds søn. Om Ham tror vi jo, at Han er Faderens udtrykte billede; og i Jesu liv og gerning — afspejlet i vore evagelieberetninger — ser vi jo, at Han »betragtede lidelsen som en *udfordring* til Guds helligheds og fuldkommenheds rige — en udfordring direkte fra Djævelen; og Kristus imødegik denne udfordring i sin guddommelige kraft« — nemlig i sine mange helbredelsesundere.

Jeg er kommet til den overbevisning, at pastor Wyman — og de mange andre i England, som slutter sig til bevægelsen for »guddommelig helbredelse« — har ret. Hvis sygdomme var sendt af Gud for at være til »velsignelse« for mennesker, hvordan kunne Guds Søn da bruge så meget af sin kraft og sin tid til at uddrive sygdomme? Så ville Sønnen jo være kommet i den skarpeste konflikt med Faderen! En umulig tanke! — Nej, hvadenten Jesus prædiker om nåden og det evige livs tilbud til fattige syndere, — eller Han helbreder spedalske, lamme, epileptikere, sindssyge, blinde o. s. v. — så »gør Han *Faderens gerninger*« og åbenbarer Faderens sind og vilje.

Jesus ser åbenbart synd og sygdom som *Djævelens gerninger*, som en frugt af menneskets frafald fra den levende Gud; og da Han er kommet »for at nedbryde Djævelens gerninger« overalt, hvor han mødte dem, og at frelse det faldne menneske — *hele mennesket* — og genoprette det brudte barneforhold, så kan Han ikke acceptere hverken syndens eller sygdommens herredømme over Guds børn; men Han er i kampstilling over for dem, og han er rede til som Gudslammet at bære både vor skyld og vore sygdomme, for at vi kan få fred og lægedom ved Hans sår.

Naturligvis var dette ikke begrænset til tiden mellem år 30 og 33 e. Kr. — Da Jesus var ved at forlade denne verden

i synlig skikkelse, befalede Han sine disciple (sin kirke!) at forkynde evangeliet om Kristi kongeherre-dømme i al verden, »og disse tegn skal følge dem, som tror: På syge skal de lægge hænder, og de skal helbredes!« (Mark. 16).

Inden for den engelske kristne helbredelsesbevægelse har man lært at se ganske enfoldigt på denne sag: Kristus helbredte alle, som kom til ham i tro. *Han er den samme i dag*; altså må vi have lov at regne med, at Han kan og vil helbrede også i dag!

Og det har vist sig, at hvor kristne finder sammen i tro på ordets løfter i lydighed mod Herrens befalinger og i bøn til Ham, for hvem alle ting er mulige, dér sker der noget, også dette, at syge — ja, endog såkaldt uhelbredeligt syge — bliver raske og sunde i krop og sjæl til Guds navns forherligelse.

Pastor *Workman*, som tidligere har været chaplain for den engelske kirkes helbredelsesbevægelse, »The Guild of Health«, fortæller følgende træk: »Jeg havde i min landsby en sort plet, et fortvivlet ulykkeligt hjem, hvor manden slog sin kone og var beruset næsten dagligt. Hustruen blev syg, og lægen sagde, at def var intet at stille op. — Jeg besøgte hende og talte med hende om den guddommelige helbreder. En dybt begravet gnist af tro blussede op, og hun blev helbredt. — Da doktoren ikke havde givet hende håb, forstod de, at det var Gud, der havde grebet ind; og denne erkendelse rystede dette hjem i sin grundvold. På deres eget initiativ kom de begge til kirke og blev herefter regelmæssige kirkegængere og altergæster. Manden holdt op at drikke — han blev forøvrigt senere kirkeværge, og deres hjem blev et af de rene, lykkeligste og mest kristne hjem i landsbyen; — og alle vidste, hvordan dette var sket«.

Her ser vi et tydeligt eksempel på, at åndelig helbredelse betyder noget mere end, at et sygt menneske bliver rask. Det betyder, at *Guds kærlighed bliver en realitet* for en hel familie og måske for adskillige naboer, venner og bekendte, og at de får mod til at bygge deres liv på Guds ord og løfter, som før var uvirkelige og ligegyldige for dem.

Jeg tror, vi alvorligt skal overveje at tage denne tjeneste

HAN
TILINTETGJORDE DØDEN

op også i den danske folkekirke. Vi kan, om vi vil, begynde med at danne små »forbønsceller« rundt om i sognene, hvor en håndfuld kristne mødes regelmæssigt for i uselvvisk kærlighed og tro at »bære« de syge til Jesus, den guddommelige læge, og bede Ham om at røre ved dem og gøre dem karske til sjæl og legeme. Jeg mener selvfølgelig *ikke*, at læger og sygeplejersker dermed skal gøres overflødige. De er også *Guds redskaber* i helbredelsens tjeneste, og vi skal *samarbejde* med dem og gennem vor forbøn bidrage til at skabe det åndelige »klima« omkring og i patienten, som kan fremskynde den helbredende proces.

V. F. Fibiger-Erlandsen.

RUND FØDSELSDAG

D. 9. nov. vil skolens flag gå til tops, og vi vil feste dagen lang i anledning af frk. Johanne Mikkelssens 50. fødselsdag.

Der ruller højskoleblod i „Mikkel“s årer. Hendes livs kredsløb har hele tiden stået i højskolens tegn: Nr. Nissum Høj- og Efterskole i to perioder, Haslev Højskole, samt Fårevejle Højskole siden 1. nov. 1951. Hvad der af hendes liv og gerning er faldet uden for højskolen, har egentlig kun været nødtvungent (krigen) eller for dygtiggørelsens skyld (barneskole i Rom og Hjerm, KFUK-sekretær i Næstved, faglærereksamen i dansk v. Danmarks Lærerhøjskole.

I de sidste 11 år har „Mikkel“ udgjort et ikke uvæsentligt træk i Fårevejle Højskoles ansigt, nemlig det jyske. Thi derom er der ingen tvivl: „Mikkel“ tilhører den solide jyske race. Over halvdelen af vore elever føler sig af den grund på forhånd i familie med hende. Sprog? Til daglig anstrenger hun sig for at tale „rigsdansk“; men så snart hun bliver en smule bevæget (og det gør hun tit), bliver hjertesproget, det jyske, taget i brug — de ømmeste Øhlenschlägerske passager tolkes derfor altid på ravjysk (tror jeg nok).

Af natur er „Mikkel“ så afgjort romantikeren. Og midt i vor desillusionerede jerntid er det faktisk en verderkvægelse at have et menneske af hendes type i lærerkredsen og af værdi i elevflokkens. Sværmerier? Af åbenbare må nævnes dels Norge, som ikke forsømmes i nogen ferie, dels det tidlige forårs første for-

jættende følfoed (bemærk bogstavrimet!), og dels nattergalesang i Vejrhøjs skove ved midsommertide — hvis der er andre, kommer det ikke offentligheden ved.

Vi er overbevist om, at mange gamle elever vil huske „Mikkel“ i hendes hule på „Flintholm“ d. 9. nov. med tak både for hendes mange røde streger i talløse stilehefter og for de timer, hvor hun i foredrag og oplæsning lukkede litteraturen op for dem og tog dem med ind i en rigere verden — med glæde over, at det undertiden skrøbelige helbred har stabiliseret sig i den senere tid — og med ønske om, at denne linje må fortsætte, så at jyden iblandt os må svare til sit skudsmål, „stærk og sej“, til fremdeles glæde for medarbejdere og mange fremtidige elevhold.

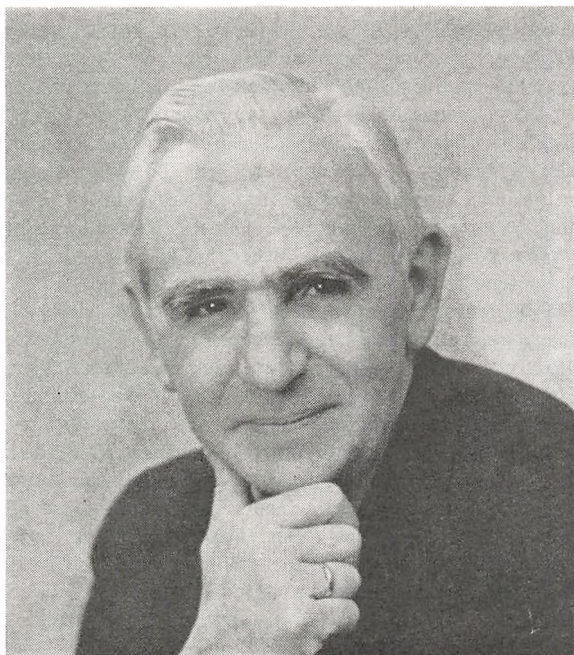
Til lykke, „Mikkel“, og tak!

Et forstanderskifte

På Hoptrup Højskole i Sønderjylland finder der d. 1. nov. et betydningsfuldt forstanderskifte sted. Det kommer os ved.

For det første i almindelighed, fordi Hoptrup Højskole — som en af IM's ti højskoler — står os broderligt nær.

For det andet, fordi forstander P. H. Lauritsen, som trækker

*Forstander
P. H. Lauritsen*

*Forstander
Axel Nielsen*

sig tilbage efter 43 års tjeneste i den danske folkehøjskole, er den af IM's nulevende højskolefolk, som har tjent længst. Og tjent vel har han. Ubestridt var han ikke blot vor nestor, men vor hovedmand — formand for vor sammenslutning og repræsenterende os dygtigt i bestyrelsen for „Foreningen af Højskoler og Landbrugsskoler“, agtet og respekteret i alle højskolesammenhænge og den, vi yngre i tjenesten uvilkårlig så både hen og op til. Med taknemmelighed tænker vi på den tjeneste, som nu er sluttet. Tak, Lauritsen, for, hvad du har betydet for os i vor kreds! og tak, fru Lauritsen, for gode stunder i jeres hjem!

For det tredje, fordi forstander Axel Nielsen og frue, som nu følger efter Lauritsens, „hører os til“ her på Fårevejle Højskole. Martha og Axel Nielsen fulgte med forstander Blomgrens fra Horne Højskole til Fårevejle Højskole i 1934, stod støt og loyalt ved deres side i medgang og modgang og var skolens dygtige lærerfolk, indtil krig og besættelse greb ind i skolens liv på uheldig måde i 1942. Også derefter var Axel Nielsen i mange år et samlingstegn for gamle elever; at han hædredes med udnævnelse til æresmedlem af vor elevforenings bestyrelse, er ikke underligt! I 16—17 år har Axel Nielsen været en højt skattet lærer på Haslev udvidede Højskole. Det hilstes med glæde og tilfredshed af hele højskolefolket, at Axel Niensens fortsætter P. H. Lauritsens livsgerning. Til lykke og velsignelse, kære venner!

K. Rob. H.

FRA SKOLEN

Siden sidst — har vi været på besøg hos vore gode naboer, U b e r u p H ø j s k o l e. Hele styrken, 120 i tallet, kørte derover i rutebiler og blev gæstfrit modtaget; det gamle ord om hjerte- og husrummet bekræftede sig. Hyggeligt og fornøjeligt forløb hele samværet. Vi takker så meget.

Ved månedens off. møde var sognepræst V. J. F i b i g e r - E r l a n d s e n, Gjesing, taler. „Kristus og vore sygdomme“ var emnet. På opfordring har taleren gengivet de vigtigste punkter andetsteds i bladet.

Tre gode aftener tog vi del i sognets efterårsmøder — først ved en festlig gudstjeneste i kirken, hvor vor tidligere sognepræst T a g e M o r s i n g, nu Viborg, prædikede, og megen smuk sang og musik lød — og siden ved overværelse af to lodige foredrag i forsamlingshuset, et af sognepræst, dr. N. N ø j g å r d om K a j M u n k (barnet i hans digtning) og et af højskoleforstander E r i k H a l v o r s e n om mødet mellem Øst og Vest.

Og sidst, men ikke mindst: vi har holdt forældredag med en tilslutning uden lige. Om eftermiddagen — efter kaffen i den smukt pyntede gymnastiksal — fortalte forst. og frk. P a d e om skolens arbejde og målsætning. Så var der tid til rundgang på skolen og besøg hos lærere. Efter middagen kl. 18 gav en af klasserne en yderst vellykket prøve på en „lørdag aften på FH“ med skæmt og alvor, sang, oplæsning og optrin, indtil — efter at to elevfædre, grosserer H a r a l d J e n s e n, Hillerød, og malermester R u b e n C a r l s e n, Kbhvn., havde haft ordet — frk. F r e d e r i k s e n satte et godt punktum for en god dag ved sin aftenandagt. Vi tænker tilbage på forældredagen efteråret 1962 med taknemmelighed — som et varmt håndslag fra hjemmenes side.

ADRESSEFORANDRINGER

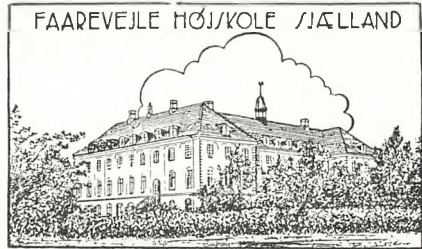
- F 59 Traute Feldhaus, Centralsygehuset, Slagelse.
 E 59 Ruth Christensen, Statshosp., Viborg.
 E 59 Eva Sellebjerg, Fjordvej 17-19 B, Nykøbing F.
 F 60 Ingrid Smith, Statholdervej 25³ tv., Kbh. NV.
 E 60 Birthe Mortensen, Centralsygehuset, Hjørring.
 E 60 Ingrid Nejsum, Søndergade 231, Frederikshavn.
 F 61 Jette Kristensen (f. Edvardsen), Grithsvej 18, Dragør.
 F 61 Birgit Langergård, De gl. hjem, Herning.
 F 61 Malli Heshe, Sygeplejebolig I, Kommunchosp., Aarhus C.
 F 61 Inger Marie Rasmussen, Sygehuset, Usserød, Hørsholm.

FLYTNING OG ADRESSEÆNDRING

meddeles det stedlige posthus. Vi får da ad tjenstlig vej besked derom.

*Fra
og
til*

ELEVKREDSEN

BRYLLUPPER

Karen E. Clausen (1957-58) vieses i Dejbjerg kirke den 15. sept. til gdr. Arnholdt Jessen og har for fremtiden adr.: Jernvedlund pr. Gørding.

I Mariendalskirken på Frederiksberg er sundhedsplejerske Karen Margrethe Bækgaard (S. 1953) blevet viet til elektroingeniør Erlend Hjorth.

Vi ønsker begge parrene hjerteligt til lykke.

DØDSFALD

Sygeplejeelev Jette Wranér (F. 1960) er efter en lang og streng sygdomsperiode død på Amtssygehuset i Glostrup, hvor hun var elev, den 13. oktober. Vi mindes hende her på skolen og i elevflokken og tænker kærligt på hendes kære.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

Adventsfest i Hjallerup Mh. lørdag den 24. november kl. 20. Forst. Johs. Magelund, Den udvidede Højskole: „Israel og tidens fylde“. Alle er velkomne! P. u. v. Tage Sanden.

ÅRHUS HØJSKOLEKREDS

Møde på KFUM, Klosterg. 37, onsdag den 5. december. Forst. J. Nørgaard, Diakonskolen, taler. Hjerteligt velkommen.

P. u. v. J. Ganer.

FAAREVEJLEKREDSEN PÅ FYN

Søndag den 18. november kl. 14,30 på KFUM, Skibshusv., Odense. Se sidste nr.!

FRA BØRKOP HØJSKOLES BLAD

citerer vi uden tilladelse følg. fyndord: „HAR DE HUSKET KONTINGENTET?“ — idet det har slået vor elevforenings sekretær, hvilken aktualitet dette enkle og rammende spørgsmål rummer også for os!! Ha! — Fårevejle Højskoles elevforening har uforandret gironr. 8701, og girokort lå i sidste nr.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)
Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

52. årg.

December 1962

Nr. 12

Glædelig jul

Kære allesammen!

Mens jeg sidder her ved mit skrivebord midt i november, varmes jeg af solens stråler; græsset er stadig friskt grønt, og bladene er endnu ikke alle faldet af træerne, og jeg synes, der er længe til jul.

Og dog har forstanderen bedt mig om at skrive en julehilsen til »Sølvsnoren«s læsere, og det vil jeg gerne.

Først vil jeg sige Dem alle en varm tak for de mange breve og hilsener, jeg har modtaget i årets løb — som oftest glade nyheder om fremgang i arbejdet og glæde over og tilfredshed med gerningen, eller meddelelse om forlovelse eller bryllup; de har allesammen været med til at gøre hverdagen rigere for mig.

Nogle af Dem skal i år for første gang fejre jul blandt patienterne, atter andre i eget hjem, og en hel del er nok så heldige at have fri, så De kan komme hjem til Deres forældre juleaften. For Dem alle ønsker jeg, at De må få fred og stilhed i sinde, så De atter i år kan høre julens glade budskab og vide, at det også gælder Dem, at:

»Gud vor fader, gav i nåde
julenat
os en skat,
herlig overmåde;

for at frelse os af nøden
steg her ned
kærlighed,
stærkere end døden.«

Deres Annette Pade.

Annette Pade

Lilly Frederiksen

Kilder at øse af

Kære gamle elever!

En lille hilsen med »Glædelig jul og godt nytår« bliver man da altid glad for, og den er for det meste også udtryk for en varmende trofasthed. Men hvis den kommer fra mennesker, som man har et fællesskab med, bliver man lidt skuffet over, at man gennem den meget korte hilsen ikke får noget at vide om, hvad livet rummer for den, der sendte den venlige hilsen.

Fordi jeg selv føler det sådan over for de traditionelle julehilsner, vil jeg prøve at delagtiggøre Dem i lidt af det, der blandt andet har optaget mig i det forløbne år; men først vil jeg sige en hjertelig tak for mange trofaste, indholdsrige breve, som jeg «siden sidst» har

modtaget fra Dem. Mange af brevene har givet fornyet mod og arbejds-glæde og bekræftet for mig, at det fællesskab, der blev til her, rækker ud over tid og afstand.

Om mit arbejde i hverdagen kan jeg vist ikke fortælle Dem noget nyt; De kender det jo indefra og ved, at jeg hører til de lykkelige mennesker, der har hænderne fulde af arbejde, som jeg holder af — et arbejde, der giver mange glæder og få skuffelser; det stiller altid store krav til mig, og det er godt. Dertil kommer så den uvurderlige gave, at jeg er et led i et samarbejde, hvor vi vel er meget forskellige, men hvor vi prøver at supplere hinanden ved at virkeliggøre den på-stand, der lyder sådan: i et virkeligt samarbejde er den enes styrke alles styrke.

Jeg skrev, at mit arbejde stiller store krav — det gør Deres vel i øvrigt også — og spørgsmålet er vel altid, hvordan vi skal blive i stand til at opfylde kravene — både de faglige og de menneskelige (egentlig kan de vist ikke skilles!). Jeg har ikke i sinde at give Dem mange gode råd i så henseende, men vil blot nævne for Dem et par af de kilder, som jeg selv har øst af i det forløbne år; det drejer sig om fire bøger, som hver på deres måde har beriget mig. Måske kan De selv få lyst til at gå i gang med en eller flere af dem og blive lige så taknemlig for dem som jeg.

Den første, jeg vil nævne, er »Djævelens advokat«, skrevet af Morris L. West (kan De klare den på engelsk, kan De få den for 6 kr.); det er en meget spændende roman, som fængsler ved sin ægte menneskeskildring; man bliver visere af at læse den. Det er en katolsk bog; men dens sigte er så centralt evangelisk, at jeg vist ikke har truffet dens lige inden for den litterære genre.

De to næste er begge af Hal Koch, og de fører os dels ind til kernen af, hvad det vil sige at være evangelisk-luthersk, og dels åbner de udsigter til den verden, der vel synes os for stor til, at vi kan overskue ret meget af den, og som dog kommer os ved — i højere og mere alvorlig grad for hvert år, der går. Den ene hedder blot »Luther« og den anden »Fremtiden formes«; jeg mindes ikke, at jeg før har fået så meget for mine penge, som da jeg købte disse to bøger til henholdsvis 8 kr. og 5,25 kr.

Den sidste bog — som jeg stadig arbejder med — er skrevet for ca. 30 år siden af biskop Berggrav; den hedder »Kristendomens vej«. Berggrav siger selv i forordet: »Det hovedsyn, som bærer den, er, at tro ikke i første række er meninger og følelser, men en aktivitet, en funktion — ikke bare af mig selv, men af Gud, idet han engagerer mig helt.« — Hvis man har en fornemmelse af, at det, man tumler med, altid er over evne — både i ens lille verden og i den store — ja, så er der i denne bog hjælp at hente, fordi det altid — med megen myndighed — siges til os, at **det er fra Gud, alt liv og al kraft udgår**. Lad mig slutte omtalen af denne bog med et citat fra den: »Det er gennem den daglige lydighed i bagateller og frem for alt ved nederlagets altid smertende erfaring, at vi føres dybere ind i den gre-

bethed af Gud, hvoraf efterhånden det ubevidste glade liv sprudler frem.«

Efter dette lille kig ind i, hvad der optager mit sind, vil jeg samle min julehilsen til Dem i følgende:

»Hvad mægter nu vel synd og død!
Gud er med Eder i al nød;
lad storme nu al Helveds magt,
Guds Søn med Eder står i pagt!

Slå nu til ham kun al jer lid,
han svigter ej til evig tid!
Så lad kun komme, hvo der vil,
hans overmand er dog ej til.«

(Luther)

De hjerteligste hilsener, Deres hengivne

Lilly Frederiksen.

En tak – og et spørgsmål

»Flintholm«, advent 1962.

Min julehilsen skal først og fremmest være en hjertelig og varm tak til alle, der på en eller anden måde tænkte på mig den 9. november. Det blev en dejlig dag, først med eleverne til chokoladegilde i foredragssalen, siden en god aften sammen med skolens stab og

Johanne
Mikkelsen

enkelte gode venner udefra. Fortsættelsen foregik i Jylland om søndagen, hvor jeg festede med familie og venner.

Mit juleønske i år skal være, at julen må stille hver enkelt over for det spørgsmål: Er julen en hyggelig familiefest med »barnet« som det stemningsfyldte midtpunkt, hvor intet forstyrrer idyllen? Eller

er den en revolution — nemlig den begivenhed, der viste, at så meget skulle der til, for at Gud kunne redde verden — mig?

Hvis det sidste er tilfældet, bliver det en glædelig jul.

Jeres **Mikkel**.

Det er stadig sandt —

Kære gamle elever og venner!

I den sidste tid har livet her på jeres gamle skole været præget af juleforberedelser.

De fleste af jer kender den stemning, der hersker de sidste ugen inden afrejsen. Fuld fart på for at nå den sidste del af pensum, repetition, spænding og forventning i anledning af den forestående start på sygeplejeskolen eller anden arbejdsplads.

Aktiviteten har et islæt af vemod ved tanken om snart at skulle tage afsked med gode kammerater; men heldigvis lyder der ofte glade stemmer, for man tager sig tid til at sidde og hygge sig omkring et

Lilli
Ingemann

kalenderlys, mens man giver plads i den brogede tankerække til forventningens stille glæde.

Vi har nydt adventssøndagene sammen, og vi gamle har ladet tankerne gå lidt på vandring i mindernes land og genoplevet nogle af de gode stunder, vi havde sammen med jer.

Den blanding af travlhed og fred, der fylder sindet i adventstiden, kender vi alle, og vi må håbe, at vi altid — trods den store vægt, vi lægger på de små tings og traditioners betydning — må give os selv lov til at tro, at det stadig, selvom det næsten er 2000 år siden begivenheden fandt sted, er sandt, at »O s e r i d a g e n f r e l s e r f ø d t«.

Glædelig jul!

Lilli Ingemann.

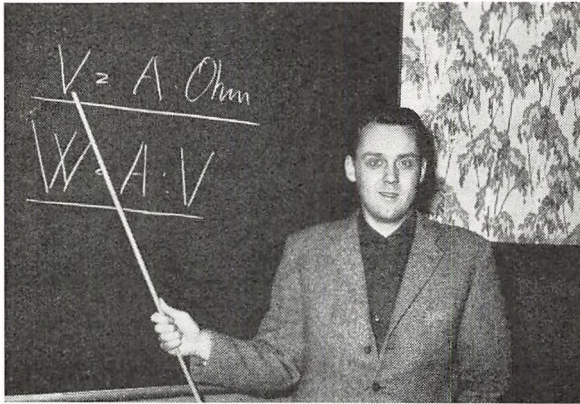
Jul – noget at leve på

»Søbo«, 1. december 1962

Det er jo kun en lille del af »Sølvsnoren«s læsere, vi kender; men alligevel føler vi, at skolen her ligesom knytter os sammen med hele den store flok af tidligere elever, og derfor vil også vi gerne bringe en lille julehilsen.

Hvad er vel mere naturligt, når man skal skrive en julehilsen, end at stille sig selv det spørgsmål: Hvad betyder julen for dig?

At man samtidig vil prøve at være ærlig og ikke slippe for let og billigt fra spørgsmålet, er vel også naturligt.

Bent
Davidsen

Jeg har nu i et par sene aftentimer spekuleret lidt over det spørgsmål. Og lad mig slå fast med det samme, at julen for mig betyder nogle fredelige og hyggelige dage i familiens skød. Den betyder en dejlig fest med glade og forventningsfulde børn. Den betyder god mad — fred til at læse en god bog o.s.v.

At julen betyder hygge og idyl, behøver jeg ikke at spekulere så meget over — det står fast. Men så kommer spørgsmålet: Den betyder vel andet? Det spørgsmål er straks værre. Det ville jeg egentlig gerne gå lidt let hen over, f. eks. ved at anvende en til spørgsmålet passende kliché. Men jeg skulle jo være ærlig. Jeg må sætte mig hen og tænke lidt mere over spørgsmålet, og jeg må finde min bibel frem.

Tanker kommer og går; tanker om at modtage et budskab — hvor er det egentlig svært at modtage — tanker om at have noget at leve på, og tanker om at takke.

Man bliver ikke så let færdig med det spørgsmål. Jeg er i alle tilfælde ikke færdig; men jeg ved, hvad jeg vil lade stå som vort juleønske; nemlig dette, at vi alle må give os selv tid til at stille os over for spørgsmålet: Hvad betyder julen for mig?

God jul!

Familien Davidsen.

Der er håb

Vi kommer fra morgensangen i foredragssalen. Vi har tændt det 10. lys i den række af kerner på talerstol, klaver og orgel, som efterhånden skal tændes, indtil alle 24 stråler, når det bliver jul — ét nyt hver morgen for hver ny forjættelse, vi lytter til.

Lysen, vi tændte i dag, var for det lys, der skinner ind i vor tilværelse gennem løfteordet i Esajas' bog kap. 35 om Gud, der kommer og gør op med alle tilværelsens onde magter, Djævelen, synden, døden, så ørken bliver til rosegård, alle brøst heles, der bliver vej, hvor ingen vej er, sorg bliver til sang og udlændighed til hjemkomst.

Hvilket håb! „Se eders Gud! Han kommer —“.

„Vi er håbets børn, vi unge“, sang man frejdigt på en dansk folkehøjskole for 60 år siden. Der skal ikke lyde nogen bebrejdelse, al den stund vi endnu en sommerdag kan give os til at istemme ordene. Der er blot nu om dage — af gode grunde — knap så megen overbevisning i stemmeføringen, i hvert fald tages der meget store forbehold. Er vi håbets børn, er det nemlig ikke, fordi vi er unge, men fordi vi i dåben er genfødt til et levende håb ved Jesus Kristus, i hvem Gud kom, trådte ind i vor tilværelse og stillede sig mellem det onde og os, og i hvem Gud kommer til sejr. Vi er håbets børn, vi kristne, vi, som fik lov at tro og klynge os til Kristus.

Intet ord er i dag så godt blandt unge som det ord håb — fordi håbløsheden bor i dem. Intet ord forkynder derfor evangelium for ungdom af i dag som det ord håb — vi har et håb, Kristus! Ingen ord lyttes der sådan til som dem, der forkynder, at der er håb — de er simpelt hen vore åndehuller, nødvendige for at leve.

At holde jul 1962 betyder at takke for og bekræftes i håbet til Kristus — da „styrkes de slappe hænder, de vaklende knæ bliver faste og de ængstede hjerter stærke og uden frygt“.

Så ønsker vi da alle gamle elever, tidligere medarbejdere og hele skolens vennekreds en god og velsignet jul i Jesu navn.

Mette Kirstine og K. Robert Hansen.

FRA SKOLEN

Siden sidst — har vi været på ekskursion med obligatoriske institutionsbesøg, som det hedder i vort officielle sprog — på dansk: en dejlig og lærerig udflugt med vore elever. Tre store busser rullede ud af højskolens gård i den gryende dag den 2. nov. For ikke at virke for overvældende delte vi os i tilsvarende tre hold, hvoraf det ene tilbragte formiddagen på Sct. Hans Hospital, Roskilde, og eftermiddagen på Roskilde Medical Company — det andet blev vel modtaget på Otto Mønstedts fabrikker, på Blegdamshospitalet og på Ortopædisk Hospital og fik endda i tilgift »Himmelekspressen«, Grundtvigskirken og Lundehuskirken at se — og det sidste blev sat ind i livet på »De gamles By« og Laurits Knudsens fabrik. Fællesmiddagen blev indtaget på K.F.U.K. i Store Kannikestræde. Dagens helt uforglemmelige oplevelse blev dog vor overværelse af opførelsen af Max Frisch's drama »Den kinesiske mur« på Alléscenen. I »Sølvsnoren«s januarnr. vender vi tilbage hertil.

Over »Mikkels store runde fødselsdag den 9. nov. var der både stil og kolorit. Stående på sin franske altan modtog hun straks om morgenen folkets hyldest i sang. Ved chokoladegildet i foredragssalen overrakte forstanderen fra skolen og dens bestyrelse billedhuggeren Johannes Hansens smukke skulptur »Pige fletter hår« som udtryk for skolens tak for den måde, hvorpå »Mikkel« varetager æstetikken (= læren om det skønne) iblandt os; og eleverne hyldede hende i tale, sang og optrin af en sådan art, at det nær havde kostet os livet, sådan lo vi.

Ved månedsmødet den 14. nov. orienterede folketingsmand, dommer Knud Testrup, Herning, os grundigt og på pædagogisk vis om Fællesmarkedets både økonomiske, politiske og kulturelle problemer, og efter kaffen talte forstanderen om den åndelige, kirkelige side af sagen.

Og så er vi i øvrigt gået ind i efterårsholdets sidste måned — med sin slutspurt arbejdsmæssigt og med sin festlige advent. De første juletoner er taget, og der »boges« i skæret af de første julelys. Arbejde og fest rimer i øvrigt godt sammen.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen